

Ordinace žen

Biblický pohled na tuto problematiku

Příloha k časopisu Z ráje do ráje

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 2 2015

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

OBSAH

Předmluva	5
Mají ženy sloužit? Laurel Damsteegt	7
S.M.I. Henryová - průkopnice služebnosti žen Laurel Damsteegt	25
Jedno mrazivé slovo S. Lawrence Maxwell	31
Český překlad profesora Dr. Gerarda Damsteegta o ordinaci žen	37
(ŽENY) KAZATEĽKY z biblickej perspektívy Dough Batchelor	47

PŘEDMLUVA K ČLÁNKŮM O ORDINACI ŽEN

Od sedmdesátých let 20. stol. se začaly projevovat trendy, které propagovaly ordinaci (vysvěcování) žen do odpovědných postavení Církve adventistů sedmého dne. Tyto tlaky vyvrcholily před dvěma desetiletími (v letech 1989 až 1994), kdy některé skupiny uvnitř církve, poprvé v dějinách adventistů sedmého dne, oficiálně žádaly, aby do úřadu pastorů, starších, předsedů sdružení, unií i vyšších církevních postavení, byly vysvěcovány ženy.

Některé z článků, které dnes poprvé otiskujeme v češtině, byly uveřejněny na jaře roku 1995 (tj. krátce před zasedáním Generální konference v holandském Utrechtu) v časopisu *Adventist Affirm* a jsou zajímavým pohledem zpět do této doby. Články adresované Generální konferenci jsou odpovědí některých autorů a autorek na tuto oficiální žádost.

Autoři a autorky těchto článků jsou jedni z nejodpovědnějších pracovníků, jaké tato církev kdy měla – pracovníků, jejichž životní nasměrování a svědomitý postoj k poselství církve ostatků může být trvalým příkladem všem věřícím.

Dáváme tímto příležitost čtenářům, aby sami pro sebe zvážili důvody v těchto člancích předložené, a uvážili, zda i v naší době 2014-2015, jsou tyto důvody relevantní.

Nechť Duch svatý provází čtenářovo studium.

MAJÍ ŽENY SLOUŽIT?

BEZ OHLEDU NA ROZHODNUTÍ CÍRKVE,
ŽENY MOHOU SLOUŽIT - A TADY JSOU
DŮVODY PROČ A JAK

LAUREL DAMSTEEGT,
MgrDiv., MgrPH, Matka

Před nedávnem jsem si v obývacím pokoji povídala s jednou studentkou ze semináře o různých teologických otázkách. Znenadání prohlásila: „Je to škoda, že vy (konzervativci) jste tak silně proti vysvěcování žen pro službu evangelia. Já samozřejmě nesouhlasím s teologií liberálního tábora, ale ani od konzervativců se mi nedostává žádného povzbuzení v mojí touze sloužit Kristu.“

V té chvíli jsem se cítila, jako by na mne někdo znenadání vylil celé vědro studené vody. Moje přítelkyně to nemyslela jako kritiku. Měla prostě za to, že tak to skutečně je. Dotklo se mě to: *Já?* Já že nepovzbuzuji ženy ke službě?

Nepamatuji si vůbec nic z toho, o čem jsme toho večera ještě hovořily. Byla jsem jejím výrokem zcela uzeměná. Víte, já jsem byla kdysi ve stejném postavení. I já jsem šlapala po navoskovaných seminárních podlahách. Dobře si pamatuji na chvíli, kdy jsem vkročila do naplněné třídy k přijímací zkoušce z řečtiny. Všechny zraky se zaměřily na mne – jedinou ženu v místnosti. V hodinách jsem ve třídě seděla sama spolu s padesáti i více muži. Zvykla jsem si od přednášejících profesorů na oslovení „bratři.“ Tenkrát byly na celém semináři jen dvě nebo tři ženy. Proč jsem tam byla i já?

Již v době, kdy jsem byla dítě, jsem milovala studium Bible. Když mi bylo deset nebo jedenáct, řekla jsem své rodině, že k narozeninám nechci nic jiného, než nově vydanou Bibli s odkazy na knihy Ducha prorockého na okrajích. A také jsem ji četla. A nejenže jsem ji četla, ale také jsem si

podtrhovala mnoho textů a opatřovala jsem je mnohými poznámkami. Ve věku 10 – 15 let pro mne nebylo nic tak vzrušujícího, jako roznášet lidem knihu *Velký spor* nebo jim dávat biblické hodiny. Na vysoké škole jsem měla tu přednost sedávat u lůžka nemocných a hovořit s nimi o duchovních věcech. Uvědomovala jsem si, že mezi věřícími je místo pro službu žen pro ženy. Milovala jsem Ježíše a sdílela jsem se s ostatními s tím, co mi Bůh milostivě daroval. A tak jsem začala studovat teologii a šla jsem na seminář. Chtěla jsem být kaplankou v nemocnici nebo učitelkou Bible na akademii (pro mládež 10-15 let).

Různorodá služba. Moje služba vlastně zahrnovala mnohem víc. Provdala jsem se za pastora a oba jsme se radovali z týmové práce s důrazem na zdravotní evangelizaci v okrsku se dvěma sbory. Později jsme byli povoláni do služby v zahraničí. Zatímco manžel byl vedoucím kaplanem, vedoucím oddělení zdravotního vzdělávání a k tomu také kazatelem sboru, já jsem byla jeho asistentkou. Spolu jsme vytvářeli zdravotní programy, navštěvovali pacienty, dávali jsme biblické hodiny, dělali evangelizaci a vyučovali Bibli studenty zdravotnictví, kteří nebyli křesťané. Když jsme byli povoláni, abychom založili institut pro získávání lidí v jiné zemi, pomáhala jsem v evangelizaci, ale více času jsem trávila programováním a fotografováním pro evangelijní multimédia v místním jazyce. Když můj manžel pomáhal sestavovat knihu *Adventisté sedmého dne věří...*, knihu o našich základních bodech víry, asistovala jsem mu při psaní i editování. Radovali jsme se z této různorodé služby. Mohu říct, že se se mnou po celé ty roky zacházelo více než férově. V současné době je mojí hlavní služebností vychovávat naše dvě děti, zatímco manžel učí na semináři.

Jakou kvalifikaci jsem tedy potřebovala k tomu, abych mohla pracovat v těchto postaveních? Za naší první pastorační činnosti mne náš vedoucí kazatel chtěl vysvětit pro službu místního staršího spolu s mým manželem (který byl v té době jen praktikantem). K jeho velkému překvapení jsem nabídku zdvořile odmítla na podkladě Písma v 1.Tim 3,1-7. Můj manžel byl toho dne vysvěcen sám. Když byl o několik let později ordinován do služby evangelia, stála jsem po jeho boku, když na něho vkládali ruce. Sloužili jsme spolu, ale já jsem nechtěla mít vedoucí postavení. Lidé mne nikdy nenazývali kazatelkou. Byli jsme prostě „kazatel a Laurel.“

PROČ NEBÝT VYSVĚCENÁ?

A tak, ačkoliv mám příslušné vzdělání, nějaké zkušenosti a dovednosti vést, proč neaspiruji na pozici „vedoucího kazatele“, nebo neusiluji stát se „starším“?

To není společenská záležitost. Feministé často naznačují, že jisté kultury (jiné než americké nebo západoevropské) jsou „patriarchální“ nebo „autoritativní“, jako například komunismus nebo vojenské diktatury. Lidé přicházející z podobných kultur, považují ženy za méněcenné, jsou negativně zaměřeni proti „právům žen,“ a potřebují tedy převýchovu. Muži, kteří protestují proti ordinaci žen, jsou často obviňováni z touhy po moci a neochoty vzdát se autority v církvi.

Taková obvinění jsou naprosto neférová a špatně zakrývají rasové a třídní tendence považovat jisté třídy lidí za nadřazené na podkladě původu nebo sociálního statusu. Jsem pobouřená, když vidím lidi z jiných kultur takto znevažované a utlačené. *Zásady týkající se vysvěcování jsou biblické, ne kulturní nebo společenské.* Pokud by to mělo být jen otázkou kultury, potom já, jako vzdělaná Američanka, bych měla být vysvěcena (přínejmenším jako místní starší) již před mnoha lety. Já však v této věci budu stát na straně většiny světového pole (a vlastně většiny i tady v Severní Americe) a rozhodně budu tvrdit, že je zde hlubší eticko-biblický důvod k tomu, aby ženy *nebyly* ordinovány.

Eticko-teologická otázka. Ti, kteří jsou pro ordinaci žen, také tvrdí, že jejich postoj je biblický, a zdůrazňují mravní spravedlnost, rovnost a vedení Duchem svatým. Avšak feministická teologie v sobě neodmyslitelně zahrnuje učení o „proměnlivých systémech Boží vlády v různých dobách lidské historie“. Tito lidé zdůrazňují, že „patriarchální“ vedení bylo nahrazeno evangeliem Nového Zákona, tedy evangeliem rovnosti. Také kladou velký důraz na morální atmosféru Bible. Tato forma teologie může být velice imaginární a spekulativní. Když se biblický pisatel nezmíní nebo nebere v úvahu ženy, feminističtí teologové mají za to, že jim to dává zelenou přenést na Písmo ženské povědomí a hádat, co je „pravým“ významem daného biblického výroku. Například, že to, co Pavel napsal nemůžeme brát doslova, protože byl údajně kulturně předpojatý – byl prostě dítětem své doby. Písmo můžeme chápat tak, jakoby v něm existovaly různé stupně inspirace, které mají buď „místní uplatnění“ nebo „všeobecné uplatnění.“

Křesťané vždy stavěli na víře, že Bible formuje život člověka. Adventisté sedmého dne byli stejnými lidmi, ať jste je potkali v kterékoli končině světa, protože vzali Bibli a knihy Ducha prorockého za normu pro svoji víru i praktický život. Tyto zdroje síly z nás vytvářely lid, který byl zcela odlišný ode všech místních kultur a sjednocoval nás ve víře i praxi. Feminističtí teologové však útočí na biblickou kulturu, zpochybňují ji a přeinterpretují „podstatu“ veršů. Při takovém zacházení s Božím slovem se najednou biblická kultura v myslích lidí bortí a Písmo se stává poddáno místním kulturám, ať už se jedná o severoamerickou (která zahrnuje spoustu různých kultur), africkou, ruskou, čínskou kulturu atd.

Mým přáním je, aby adventisté sedmého dne pokračovali v přijímání *biblické kultury*, i kdyby se to ukázalo jako „politicky nebo antropologicky nesprávné.“

ROVNOCENNÉ A PŘESTO JINÉ

Muži a ženy byli stvořeni jako rovnocenné bytosti ve své hodnotě (někdy je to nazýváno ontologickou rovnocenností), ale ne jako bytosti naprosto stejné. My (ženy) jsme stvořeny, abychom plnily jinou funkci.

Zdravý rozum nám dává pochopit, že druh funkce vyplývá z toho, jak jsme koncipované (jak jsme uzpůsobené). Řetězová pila je uzpůsobena ke kácení stromů, ne k orání pole; vysavač je k vysávání, ne k natírání garáže; dalekohled k pozorování hvězd a ptáků, ne k míchání polévky. Jestliže lidští návrháři a konstruktéři jsou tak funkcionálně specifictí, pak náš všemoudrý Stvořitel je ještě mnohem víc. Jeho výtvořiny jsou tak nepředstavitelně složité, že vědci často stráví svůj celý život tím, aby pochopili ty nejjednodušší dimenze Jeho komplexního výtvořiny.

Dobry projekt. Nebude v tom nic sporného, jestliže řekneme, že účelem žaludku je zpracování potravy, nos je na cítění pachů, vůní a na dýchání, a že účelem ledvin je filtrovat nečistoty ven z organismu. Všechny systémy v těle jsou navzájem propojené, ale vzájemně si neodporují, protože jsou dobře vyprojektované. Tělesné orgány si nezávidí své funkce (viz 1.Kor 12,12-26).

Jak muž, tak i žena jsou pro vytvoření rodiny naprosto nezbytní. Bůh stvořil muže a ženu, aby se navzájem doplňovali, ne aby byli kopií jeden druhého. To je základním kamenem pro Boží projekt a architekturu

rodiny a její správy. Nikdo, kdo má zdravý rozum, vám nebude tvrdit, že obě pohlaví jsou funkčně identická. Proč bychom tedy měli filozoficky připouštět hermafroditní (oboupohlavní) křížence?

Rodina měla být zárukou dobré společnosti. Každý jednotlivec v ní měl najít své místo, svůj domov. A dnes, jak se rodiny rozpadají, vynořují se mnohé nové pořádky a varianty. Rodina prodělává metamorfózu – do rolí mužů a žen je zasahováno tak, že se sotvakdo odváží přiznat k tradičním rolím.

Biblické role. Písmo velmi jasně určuje, co je úlohou žen. Muži a ženy jsou stvořeni jako rovnocenné bytosti. Jak Ellen Whiteová poznamenala, „Eva byla stvořena z žebra z Adamova boku, což naznačuje, že ho neměla ovládat jako hlava, ani neměla být pošlapána jeho nohama jako podřadná. Měla být po jeho boku jako rovnocenná a měla jím být milována a ochraňována. Měla být jeho částí, kostí jeho kosti, tělem jeho těla, měla být jeho druhým já, a tak prokazovat jednotu a láskyplné spojení, které má existovat v tomto vztahu.“¹

Přestože Eva byla svojí hodnotou Adamovi rovnocenná, jako muž a žena byli funkčně rozdílní. Adam, který byl stvořen jako první, byl hlavou lidského pokolení (1.Tim 2,13). Přestože to byla Eva, kdo spáchal první hřích, Adam byl tím, kdo za to byl v historii spasení povolán k odpovědnosti (Římanům 5,12-21)².

Z tohoto prvního „malého“ přestoupení, které se zdá tak nevýznamné, vyplynuly vážné následky (zlořečenství, prokletí). Ani jeden z nich již nesměl jíst ze stromu života a oba byli vyhnáni ze svého rajskeho domova. A protože Eva byla první, kdo vedl k neposlušnosti (vzpouře), měla od nynějška trpět bolestmi a poddaností – byl jí dán úděl podřízenosti a poslušnosti vůči Adamově autoritě (Genesis 3,16).

Bez ohledu na vykoupení skrze Krista a na ustavení evangelijního pořádku v křesťanské církvi, zlořečení zaznamenané ve třetí kapitole Genesis s námi ženami zůstane až do Druhého příchodu. Právě tak, jako Adamovo zlořečenství o trní a bodláčí, které se ještě během doby znásobilo navzdory herbicidům a velkým zemědělským strojům. Zlořečenství hada neskončilo (ani satan ani jeho vliv se neukončil nastolením evangelia – viz Zjevení 12,12), zůstává i bolest při rození dětí (epidurální anestézie a techniky *Lamaze* se aplikují v některých případech k překlenutí extrémních bolestí) a *i poddanost žen zůstává až do chvíle 2. příchodu.*

Spasení je nabídnuto jak mužům, tak i ženám všech tříd a všech národů (Galatským 3,28). Bůh není přijímačem osob (Skutkové 10,34). Přestože Pán Ježíš sloužil i ženám (Jan 4, Lukáš 10,38-42), nevybral si je jako vůdce církve. Muži byli vybráni jako patriarchové, kněží a králové (Atalia se dosadila sama). Proroci byli vybráni bez ohledu na pohlaví.

V Novém zákoně Pavel obhájil na modelu rodiny vládu v církvi (1.Kor 11,3; Ef 5,22-33). Muž je nositelem autority. Pavel měl starost, aby si autoritu v rané církvi nepřivlastnily ženy. Biskupové (starší) měli být muži jedné manželky (1.Tim 3,2; Titus 1,7). Ženy neměly učit ani mít autoritu nad muži, nýbrž měly mlčet (1.Tim 2,12). (Více o mlčení později).

Detaily. Jestliže se Písmo zabývá podrobnostmi, pak za nimi spatřujeme jasnou, všeobecnou zásadu. Příkázání o sobotě stanoví všeobecnou zásadu bohoslužby – koná se sedmý den a v tento den se nekoná žádné dílo. Adventisté sedmého dne trvají na tom, že jak zásada, tak i detaily jsou pro následování Jeho slova důležité. Skutečnost, že dnes netrestáme smrtí ty, kteří v sobotu sbírají dříví (viz Numeri 15,32-36), ještě neznamená, že opouštíme zásadu bohoslužby nebo její specifika o čase a způsobu. Podobně i v oblasti vedení církve, zásada vyžaduje, aby do vedení byli dosazeni zbožní lidé. „Detail“, vyplývající z kontextu specifikuje, že Bůh tam chce mít *muže*, kteří jsou schopni úspěšně vést své vlastní rodiny. Právě tak, jako nemůžeme obejít „detail“ zachování sedmého dne, nemůžeme obejít ani onen „mužský element“ ve vedení církve.

Nemůžeme ani pohlížet na mužské vedení jako na nějakou součást kultury Středního východu, kterou nemusíme přijímat. Pokud bychom takto vykládali Písmo, museli bychom považovat i novozákonní obřad umývání nohou za kulturní symbol, který byl nutný jen v dobách, kdy lidé chodili po prašných cestách obutí v sandálech. Jistě, Bible byla dána lidem, kteří měli jistou kulturu, ale Bůh, její autor, stojí nad veškerými kulturami světa³.

Láskyplné vedení. Pokud je vedení tyranské, poddanost se stane těžkým břemenem a hrozným prokletím. Jestliže je však láskyplné, pak je poddanost upřímná, snadná. Je-li v něm láska, je v něm i naslouchání. Poddanost je snadná, když dva jdou stejnou cestou. Podobně je tomu se zkušeností Nové smlouvy, kdy poslušnost je radostí, protože naše

vůle je stejná jako vůle Toho, komu jsme poddáni. Toto laskavé vedení, které je přikázáno mužům v rodině a církvi je podrobněji rozvedeno v 5. kapitole Efezským, kde vůdce symbolizuje Krista.

Obdarování. To, že muži byli ustanoveni za hlavní vůdce církve, ještě neznamená, že ženy mají nečinně přihlížet. Bůh dal ženě dary, které má uplatnit v Jeho službě. Bůh dal dary všem⁴, tj. také ženám. Ježíš se připravuje na svůj Druhý příchod a touží po tom, aby svého Ducha mohl vylít na své služebnice právě tak, jako na své mládence. Pro vylítí Ducha nerozlišuje lidi podle pohlaví (Joel 2,28.29). V přípravě světa na setkání s Kristem mají ženy sehrát velikou roli.

„Žena, pokud moudře využívá svůj čas a své schopnosti, spoléhá na Boží moudrost a sílu, může rovnocenně stát vedle svého manžela jako rádce, jako společník a spolupracovník, a přesto nemusí ztratit ani špetku ze své ženské důstojnosti nebo skromnosti. Může zdokonalovat svůj vlastní charakter a zároveň tím povznášet a zušlechťovat povahy členů své rodiny. Má mocný vliv na všechny, kteří se nacházejí v její blízkosti, i když si toho není vědoma. Proč by ženy neměly zušlechťovat svůj charakter? Proč by neměly kladně odpovědět na to, jaký je smysl jejich existence, ke které byly určeny Bohem? Proč by neměly pochopit, v čem je jejich síla a uvědomit si, že tuto sílu mají od Boha? Proč by neměly ze všech sil využívat tuto moc v konání dobra v podporování reformačního díla pravdy a opravdového dobra v tomto světě? Satan ví velmi dobře, že ženy mají úžasný vliv směrem k dobru nebo zlu, proto se tak usilovně snaží je získat na svou stranu.“⁵

Povolání Bohem. Někdy nám lidé říkají, že bychom neměli odmítat vysvětit ty, které se cítí povolání Duchem svatým k službě evangelia v pozici staršího nebo kazatele. Jestliže nám však někdo, komu dáváme biblické hodiny, řekne „Pán mi řekl,“ že již není důležité, aby se světila sobota, sedmý den, pak tuto osobu ujistíme, že ten, kdo jí takovou věc řekl, není náš Pán, protože Bůh nehovoří v rozporu se svým psaným Slovem. Duch svatý nevede člověka určitým směrem proto, aby ho potom vedl cestou, která je v rozporu s dosavadním učením!

„Duch svatý nebyl dán – a ani nikdy nemůže být udělen – k tomu, aby nahradil Bibli. Písmo samotné neskrývaně prohlašuje, že Slovo Boží je měřítkem, jímž se *musí* zkoumat každé učení a každá zkušenost. Apoštol Jan říká: ‘Ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět.’ 1.Jan 4,1.

Izaiáš pak hlásá 'K zákonu a svědectví! Jestli nemluví podle slova tohoto, je to proto, že v nich není žádného světla.' Izaiáš 8,20 (angl. Bible krále Jakuba).“⁶

Duch svatý, který volá muže i ženy k službě, je tím, který nás poučuje, že jednou z kvalifikací pro staršího sboru, nebo kazatele je, aby byl mužem (řecky ανερ – aner, 1.Tim 3,2) jedné ženy (γυνε – gyne) – viz též Titus 1,6.

Dar Ducha svatého není omezen na pohlaví. Avšak dary Ducha, které jsou dány lidem k zušlechtění církve, nenahrazují rozdílnost rolí, které Bůh ustanovil při stvoření, totiž že muži mají vykonávat roli vůdců, a to jak v domově, tak i v širší rodině církve. Jestliže podle testu duchovních darů žena zjistí, že má „ducha apoštolství,“ pak se asi musíme ptát, co to je za test. Bible nemůže být podřízena lidským, uměle vyrobeným testům na dary Ducha; naopak – kvalita a hodnověrnost testu musí být ohodnocena a posouzena Biblí. Měříme něčí osobní talent, anebo měříme *duchovní dary*?

V této době konce a s prvními paprsky přibližujícího se Druhého příchodu, je ostuda, že se handrkujeme o vysvěcování žen do služby starších, kazatelů a vedoucích představitelů církve. V době, kdy každý z nás má používat srdce, ruce i hlas k Boží slávě a usilovně pracovat pro spásu duší, se satanovi úspěšně daří zatahovat nás do boje o poslání ženy v církvi!

Písmo není proti tomu, aby ženy pracovaly pro Pána celou svou duší. Na stránkách Písma můžeme sledovat celou linii spravedlivých žen všech dob, které naslouchaly Božímu Duchu a odpověděly na Jeho volání službou nejružnějšího druhu⁷. Je mnoho způsobů, jak ženy mohou sloužit (ano, slovo *minister* opravdu znamená *sloužit*), a to ještě lépe než muži⁸.

JAK MOHOU ŽENY SLOUŽIT?

Ve svých domovech. Netroufám si toto téma vynechat ani v době, kdy domácí práce je podceňována a považována za vhodnou pro ženy, tak trochu... inu takové, které nemají žádný jiný potenciál. Většina lidí si myslí, že každá žena, která má zdravý rozum a určitou míru ctizádosti, má usilovat o kariéru. Některé ženy, které by přesto rády zůstaly doma, nemají jinou šanci, než jít pracovat. Placení nájmu, udržení dětí

v soukromé církevní škole, jídlo - představují pro mnohé z nás neúspěšné finanční náklady.

Připomeňme si však, že pro ženu neexistuje na světě důležitější místo, než její domov.

„Ani král na svém trůnu nemá vyšší poslání než matka. Matka je královnou domácnosti. Má ve své moci budování charakteru svých dětí, stará se, aby byly připraveny pro věčný život. Ani andělé nemají vyšší poslání, protože výchovou dětí matka prokazuje službu Bohu. Ať si uvědomí důležitost své úlohy. To by ji mělo povzbuzovat. Ať si uvědomí hodnotu svého díla a oblékne si plnost Božího zbroje, aby mohla odolat pokušení přizpůsobovat se světským měřítkům. Její práce má význam jak pro časnost, tak i pro věčnost.“⁹

Formováním charakteru připravuje děti pro budoucnost. Neexistuje důležitější evangelizace, než vytváření nádherného obrazu v srdcích maličkých a povzbuzování zájmu o Ježíše v našich rodinách. Budování charakteru stojí mnoho času, pečlivé plánování a studium.

Více než domov. Avšak rodina, která se zaměřuje jen sama na sebe, se stává sobeckou. A také může matku úplně pohltit. Vedení domácnosti, přiřívání knoflíků, třídění ponožek, čtení příběhů pro děti a mnoho jiných úkonů může zabrat veškerý matčin čas. Děti nesmí pohltit všechnen čas a energii matky natolik, že už jí nezůstává čas na nic jiného¹⁰. Je docela snadné říct, „Já musím být doma s dětmi. Nemohu pomoci s přípravou na shromáždění.“ Je pravda, že děti musí jít každý večer spát v určitou dobu, ale někdy je to jen alibi. Chraňme se toho, aby se naše děti staly překážkou v naší službě Bohu.

Jednou se to stalo i Ellen Whiteové. Bůh povolal rodinu Whiteových k velmi zvláštní službě. Nebyla však příliš pohodlná. Když se jim narodil první syn Henry, sestra Whiteová měla za to, že s její veřejnou službou je konec, protože musí vychovávat dítě. Když přestali cestovat, přicházela na ně jedna starost za druhou. Napsala: „Bylo mi ukázáno, že nás Bůh zkouší pro naše dobro a připravuje k práci pro ostatní – boří naše hnízdečko, abychom se neusadili v pohodlí. Naše úsilí se mělo zaměřit na usilovnou práci pro lidi.“ Brzy nato malý chlapec Henry velmi vážně onemocněl. Když si uvědomili, že použili Henryho jako výmluvu, aby nemuseli cestovat a pracovat pro ostatní, obávali se, že Bůh chce odstranit předmět jejich výmluvy. V mučivé trýzni volali s vírou k Bohu a slíbili, že jestli bude život dítěte zachován, vyjdou s vírou vpřed a budou Mu důvěřovat,

at' je pošle kamkoliv. Horečka dítěte okamžitě opadla a oni si uvědomili, že Bůh si přeje, aby se rodina nesoustředila jen na domácí evangelizaci¹¹.

Děti. I tehdy, když nás Bůh povolává ke službě, stále očekává, že za své děti budeme odpovědní. Nemůžeme zanedbávat děti a přitom očekávat, že Bůh učiní zázrak, aby je spasil. Marilee P. Dunkerová odkrývá citlivé místo v historii své rodiny v knize *Days of Glory, Seasons of Night* (volně přeloženo – Dny slávy a období tmy). V knize vypráví, jak její otec, Bob Pierce, říkával: „Učinil jsem smlouvu s Bohem, že se postarám o Jeho jehňátka v cizině, jestliže se On postará o mé v mém domově.“ Sestra Dunkerová pokračuje a říká: „Zdálo se, že to má smysl a tatínek upřímně věřil, že to tak je správné. Naneštěstí se později ukázalo, že to byla pouze tatínkova smlouva, ne Boží.“ Bob Pierce založil *World Vision*, jednu z největších a nejúspěšnějších křesťanských organizací orientovaných na službu druhým (tato organizace působí až dodnes a po celém světě pomáhá dětem z nejchudších zemí získat školní vzdělání, žít v příznivých podmínkách a mít zabezpečeny všechny potřeby k prospěšnému vývoji – pozn. překladatele). Jeho únavné cestování a dlouhá doba mimo domov, které považoval za oběť Bohu, ho stály jeho vlastní duševní zdraví, rozpad manželství, sebevraždu jedné z jeho dcer a trvalé trauma v životě jeho ostatních dětí¹². Nemůžeme se zbavit domácích povinností. Každý dětský člen rodiny potřebuje mít jistotu, že je pro své rodiče natolik důležitý, že od nich může očekávat zájem i v jejich zaneprázdněném denním programu.

Avšak tím, že někdo zůstává doma, se nemusí omezit jen a jen na domov. Rodiny mohou být *nástrojem* služby. Jsou roky v životě matky, kdy se zdá, že celý její svět se točí kolem plenek. Ale i během těchto let, které se mohou jevit jako vězení, můžeme ovlivnit svět venku a přivádět lidi ke Kristu. Při hrách dětí v parku se můžeme setkat s jinými matkami. Zastavení v knihovně sebou přináší setkání s lidmi (samozřejmě v dětském oddělení), se kterými bych se jinak nemohla dostat do kontaktu. Podělit se o recepty na vaření, o tajemství zahrádkaření, o přírodní prostředky při kašli sousedova syna, to všechno jsou způsoby, jak získat přátele a vytvářet nové vztahy. Nejlépe můžeme pomoci těm, kteří jsou v podobné situaci jako my. Jestliže neposloužíme mladým maminkám, kdo jim poslouží? Děti samotné mohou být velmi účinnými misionáři. Domov se tak mění z *cíle* pro náš život v *nástroj* naší služby.

V osobní službě. Přicházejí chvíle, kdy příležitostný kontakt vede k hlubším otázkám na naši adresu: „Má způsob, jakým se stravujete, něco společného s vaší vírou?“ „Nechtěla byste se mnou příští sobotu jít na výstavu výtvarného umění?“ (Není to zajímavé, jak naše jednání, či naše *zásady*, často vedou k hlubším duchovním otázkám?)

Biblická práce. Pokud jsme na to připraveny, můžeme jít o krok dále a začít s přáteli studovat Bibli. Ženy jsou v této osobní služebnosti úžasné. Již mnoho let stojí biblické pracovnice v místních sborech u zrodu velkého množství křtů. V jednoduchých biblických hodinách ženy vyučují děti. Biblické pracovnice jsou také velmi úspěšné při kontaktování lidí, kteří přišli do modlitebny na pobožnost. Mají schopnost rychle se rozhodovat. Jsou dobrými studenty Bible, znají Ježíše a lidé na jejich působení odpovídají celým srdcem.

Jednou z takových pracovnic byla Betty Haskellová. Spolu se svým manželem S. N. Haskelllem vytvořili vyučovací program pro mladé pracovníky přímo ve svém domově. Ti, kteří toužili učit se a být vyškoleni pro získávání lidí, přicházeli na nějakou dobu bydlet k Haskellům. O sestře Haskellové se říkalo: „Všechno dělá s opravdovostí a nebojí se přiložit ruku k jakékoliv práci. Neříká ‘jdi,’ ale řekne ‘pojd’me, uděláme to či ono.’ A mladí s radostí dělají to, o čem je učí. Od bratra i sestry Haskellových jsme získali to nejvzácnější poučení z Božího slova.“¹³

Zdravotní služba. Jedním z nejmocnějších nástrojů manželů Haskellových byla zdravotní služba. Sestra Haskellová měla schopnost spojovat duchovní věci s lekcemi vaření a zdravotní výchovy. Říkala: „Před každou lekcí vaření hovoříme o zdravotní reformě z biblického hlediska a ukazujeme lidem, proč náš jídelníček není stejný jako jídelníček lidí kolem nás. Během lekcí vaření probíráme hlavní body víry, aby ti, kteří přišli jen na školu vaření, si odnesli co nejvíce z naší víry z hlediska zdraví“¹⁴.

Týmová služba. Haskellovi byli tak úzce propojeni, že sestra Haskellová prohlásila: „Moje vlastní přednášky nejsou tak dobré, když na nich nepracujeme spolu. Na setkáních se naše přednášky navzájem prolínaly; jeho připravovaly cestu pro mé a moje zase vyplňovaly mezery v jeho.“¹⁵ Sestra Haskellová dokonce kázala. Ellen Whiteová povzbuzovala Haskellovy v jejich službě. Měla za to, že ženy, které naplno slouží při šíření evangelia, mají také být finančně podporovány.¹⁶

Člověk ale nepotřebuje být „profesionálním“ a vysoce vzdělaným biblickým pracovníkem – a nepotřebuje ani být na seznamu placených pracovníků unie na to, aby si našel příležitost dávat biblické hodiny. Všichni máme privilegium pracovat pro Krista. Školení laických pracovníků je cestou, kterou kdokoliv z nás může jít. Ženy mají velmi jedinečné obdarování pro práci v osobní službě.

Další oblastí, kde mohou ženy být zvláštním požehnáním, je poradenství, nebo nemocniční kaplanství, které se specializuje na práci pro ženy. Často dochází k nepatřičným situacím, když se muži zabývají poradenstvím pro ženy. „Když má žena problém, ať se svým trápením jde k ženám.“¹⁷

Ženy se mohou uplatnit i ve veřejné službě. Mohou dokonce i učit a kázat v modlitebnách.

V začátcích našeho adventního hnutí proběhly některé diskuse o veřejném zapojení žen ve světle biblického příkazu, že žena má ve shromáždění mlčet¹⁸. V jednom článku psal Uriáš Smith na téma biblické pasáže o mlčení žen v církvi. Dal rovnítko mezi mlčení a *poslušnost*:

„Písmo nám představuje skutečnost, že v jistém smyslu je ženě uděleno postavení poddanosti, a to z důvodů, že byla stvořena z muže, a že v následujícím období se stala první, kdo přestoupil zákon (1.Kor 8,11; 1.Tim 2,13,14). Autorita a vedoucí úloha je propůjčena muži. ‘Pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou.’ Genesis 3,16. Tento pořádek se nemá převracet tak, aby žena zaujímala postavení, které bylo určeno muži – každý krok z její strany, který naznačuje, že si přisvojuje takovou autoritu, způsobuje chaos a nemá se dovolit. Proto Pavel jasně říká Timoteovi v 1.Tim 2,12, ‘Ženě nedopouštím učit ani vládnouti (přisvojovat si autoritu) nad mužem, ale aby byla v mlčení.’ Nemůže být žádných pochybností o tom, že se zde jedná právě o tuto myšlenku – přisvojování si autority nad mužem“, kterou apoštol měl na mysli v 1.Kor 14,34.

O dvanáct let později vyjádřil vydavatel *The Signs of the Times* (Znamení doby), J. H. Waggoner, tuto myšlenku ještě jasněji:

„Božské uspořádání již od samého začátku spočívá v tom, že muž je hlavou ženy. V tomto bezzákonném věku jsou všechny vztahy ignorovány a zneužívány. Písmo však na tomto pořádku v rodinných vztazích trvá, protože ‘muž je hlava ženy, jako i Kristus je hlavou církve.’ Efezským 5,23. Muži jsou udělena jistá privilegia, která nejsou dána ženě. Na druhé straně je muž poddán určitým povinnostem a břemenům, ze kterých

je žena vyňata. Žena se může modlit, může prorokovat, povzbuzovat a potěšovat církev, ale nemůže zastávat místo kazatele nebo staršího. Na takovou věc by se pohlíželo jako na přisvojování si autority (vlády) nad mužem, a to je zde (v 1.Tim 2,12) zakázáno.“²⁰

Waggoner pak uzavírá: „Slova apoštola Pavla nezužují roli žen na pouhé prorokování. Hovoří o modlitbách, a také mluví o jistých ženách, které ‘pracovaly v Pánu’ – výraz, který se zde může vztahovat jen k dílu evangelia. Pokud jde o práci proroků, hovoří také o vzdělávání, napomínání a potěšování. Tato ‘práce v Pánu’ s modlitbami zahrnuje všechny oblasti veřejné bohoslužby...“²¹

Ne mlčení. Vidíme tedy, že již první adventisté objevili, že to, o čem hovoří 1Kor a 1Tim není doslovné mlčení, ale autorita, vláda. Ukázali, že biblický pořádek vyžaduje, aby žena byla v poddanosti, ne hlavou rodiny nebo církve. Můžeme se divit, že pouze o tři roky později, v r. 1881, návrhy na ordinování žen jako kazatelů a starších rychle upadly v zapomnění? A trvalo téměř celé století, než se znovu začaly vynořovat. První adventisté měli jasno v otázce toho, kdo má stát ve vedení podle biblického pořádku.

V mezích takovéto biblické struktury vykonaly adventní ženy devatenáctého století mnoho práce, která zahrnovala také veřejné projevy. Sestra S. M. I. Henryová poskytuje znamenitý příklad takové služby, konané v souladu s biblickými směrnicemi. Zvláštní důraz v projevech sestry Henryové byl kladen na povzbuzování žen, aby využívaly svůj talent pro Pána ve svých domovech a sousedstvích. Založila odvětví adventní služebnosti, které nazvala „Služba žen,“ aby pomohla ženám vést vlastní domovy a zároveň působivě svědčit svým sousedům. Kromě častých veřejných projevů také psala každý týden do časopisu Review and Herald, kde vedla sloupec nazvaný „Evangelijní práce žen“. Sestra Whiteová jí napsala a povzbuzovala ji v této práci: „Oslovuj zástupy, kdykoliv je to jen možné“ (*Evangelism*, str. 473). Více o práci a pozoruhodném životě sestry Henryové viz následující článek „S. M. I. Henryová – průkopnice služebnosti žen.“

FEMINIZMUS VERSUS SLUŽBA ŽEN

Dnešní feministické snahy příkře kontrastují se službou našich průkopnic. Tam, kde duchovnost byla v prvotním hnutí tou hlavní starostí našich adventních sester, se nyní zdá jakoby byla něco

„automatického.“ Tam, kde prvotní hnutí bylo cele zaměřeno na získávání lidí pro Krista, později přestává být tím nejhlavnějším. Tam, kde prvotní hnutí zdůrazňovalo hodnotu a vliv ženy na domácí scéně v jejím domově, v pozdějším hnutí je taková myšlenka ženám velmi vzdálená. Tam, kde moc v počátcích hnutí vyplývala z poddanosti Duchu svatému, později člověk cítí, že je ztotožňována s postavením v církvi.

S potěšením sleduji služebnost žen v rozvojových zemích, kde jsou ženy velmi aktivní v získávání lidí a vydávání svědectví. Nechť je Boží jméno pochváleno za takovou víru a obětavou práci! Sbory v těchto zemích rychle rostou, protože tam ženy vystihly ducha našich průkopnic. Měly bychom se stydět, že i tam se snažíme nakazit jejich službu feministickými snahami.

Kariéra. Nynější nátlak na vysvěcování žen není pouze snaha o uznání žen a jejich službu. Na vysvěcování se tady pohlíží jako na povýšení ve služebním postupu. Pro personální obsazení mnohých míst v církvi je vysvěcení základním předpokladem. Feministky upírají své zraky na vysoké pozice ve sdruženích, uniích a divizích. Nechtějí být jen za kazatelnu, chtějí se vyšplhat až na vrchol vedení církve.

V mužích je něco, co se staví proti tomu, aby byli vedeni ženou. Můžete to nazvat šovinismem, bigotností, nebo jakkoli jinak se vám zlíbí. Ale církev, které vládne žena pro ně prostě není přitažlivá. A to je velkým nebezpečím pro evangelizaci. Přivádění žen do církve bylo a bude vždy snadnější, než získávání mužů. Proč tedy musíme tuto situaci ještě více ztěžovat dalšími překážkami?

Ordinování žen pošpiňuje práci pravých Božích služebnic. Milé a duchovní ženy, které touží sloužit Bohu celou svou duší, se setkávají s odmítavým postojem a podezříváním, které ztěžuje každé jejich úsilí.

Ve veřejné službě je místo i pro ženy. Mohou „oslovit zástupy“, mohou napomínat, povzbuzovat, psát články. V žádném případě si však nemůžeme *přivlastňovat autoritu*. Jak Písmo jasně říká, staršími a vedoucími církve musí být muži (1.Tim 3,2). To, že nemůžeme mít moc a autoritu, ještě neznamená, že nemůžeme sloužit Kristu celou svou duší. Je potřeba, abychom vzaly Písmo jako normu pro každé naše konání! Modleme se jedna za druhou a zahodme nedobré pocity vůči sobě navzájem. Zastavme tohle poblázněné, malicherné hašteření a začněme pracovat všude, kde jsme, a to bez ohledu na postavení (nebo i nedostatek uznání). Teprve až budeme jednotní na zemi, můžeme jít konečně domů. ■

Poznámky:

1. *Patriarchové a proroci*, str. 46
2. Viz např. *Velký spor*, str. 647-648 pro studium setkání Adama s Kristem – setkání dvou Adamů. Není zde žádná zmínka o Evě. Adam je tu nazván „otec našeho pokolení.“
3. Feministický výklad Písma se na Bibli dívá radikálním způsobem, neboť posouvá její rozbor do oblasti „útlaku žen.“ Použitím historicko-kritické metody tito feminističtí vykladači interpretují každý výrok tím, že se snaží uhodnout jeho záměr a význam na podkladě kultury, ve které byl napsán. Evangeličtí feministé nejdou tak daleko jako feministé v církvi ASD. Pochybují o nadčasovosti a univerzálnosti takové pasáže ve výkladu Bible používají metodu analogie a o 13. kapitole evangelia Janova (umývání nohou) a přikázání o Sobotě tvrdí, že dnes již tyto věci nemusíme doslovně zachovávat: „A přece z Nového Zákona vyplývá (s poměrně málo oponenty), že Sobota se nemusí zachovávat stejně jako dříve.“ – Ruth A. Tucker, *Daughters of the Church* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1987), str. 443-448.
4. Efezským 4,8 říká, že dal dary lidem (angl. „men“). *Men* v této pasáži neznamena mužům. V originálním jazyce je zde slovo *anthropos*, což znamená lidská bytost.
5. *Evangelism* (Evangelizace), str. 467.
6. *Great Controversy* (Velký spor), str. vii.
7. Například Marie (Miriam), Debora, Chulda, Ester, Anna, Marie, Marta, Dorkas a Priscilla jsou ženy sloužící v biblických dobách. A dá se jich k tomuto seznamu přidat mnohem víc. Nepůsobily všechny stejně, ale každá z nich měla svou roli.
8. „Jsou ženy, které mají pracovat ve službě evangelia. V mnohém mohou vykonat více dobra, než kazatelé, kteří zanedbávají navštěvovat Boží stádo.“ (*Evangelism*, str. 472)
9. *The Adventist Home* (Adventní domov), str. 231, 232. Viz též tyto citáty: „Kdyby se opona rozevřela a otec s matkou uviděli svoji každodenní práci tak, jak ji vidí Bůh, a kdyby spatřili, jak Jeho oko porovnává dílo otce a matky, užasli by. Otec by svou práci viděl ve skromnějším světle, kdežto matka by dostala více síly a povzbuzení, aby vytrvala ve svém díle s moudrostí, vytrvalostí a trpělivostí. Viděla by cenu své práce. Zatímco otec má co do činění s pomíjivými věcmi, matka se zabývá rozvíjením mysli a povahy svých dětí, a pracuje tak nejen pro časnost, ale i pro věčnost.“ (tamtéž, str. 233). „Jestliže ženatí muži jdou do práce a nechávají své manželky, aby se doma staraly o děti, manželka a matka vykonává stejně důležitou práci jako její manžel a otec dětí. Ačkoliv jeden je v misijním

poli, ten druhý je misionář v domově, jehož břímě často daleko převyšuje starosti manžela a otce. Její dílo je závažné a důležité.... Manžel v misijním poli možná požívá úcty lidí, zatímco domácí pracovník nedostává za svou práci žádné pozemské uznání. Jestliže však pracuje v zájmu své rodiny, usiluje o zformování povahy dětí podle božského Vzoru, anděl zapisuje její jméno mezi největší misionáře celého světa. Bůh nevidí věci tak, jak je vidí omezený člověk.“ (tamtéž, str. 235).

10. Sféra působnosti křesťanské matky se nesmí zužovat na její domácí život. Zdravý vliv, který má v rodinném kruhu, bude působit i v jejím sousedství a v církvi Boží. Domov není pro odevzdanou manželku a matku vězením.“ (*The Adventist Home*), str. 236.

Zajímavý jev se dá pozorovat v některých konzervativnějších evangelických kruzích. Ženy jsou nejen povzbuzovány, aby zůstávaly doma, ale aby domov učinily svým světem. Jsou povzbuzovány, aby měly co možná nejvíc dětí (evangelizace skrze biologický růst), aby je vyučovaly doma, aby zakládaly domácí skupinky a domácí podnikání (viz např. *Mary Pride: The Way Home*; Westchester, Ill., Crossway Books, 1985). Rodina se stává jednotkou působící jen pro sebe. Nejenže v ní není místo pro vnější evangelizaci, ale veškerá činnost v domově zaměstnává matku do té míry, že má sotva dost času na formování povah svých dětí, které přivedla na svět (viz Cheryl Lindsey, „All the Way Home?“ *Gentle Spirit*, únor 1995, str. 14).

Ačkoliv Bible hovoří o spasení skrze rození dětí (1Tim 2,15), neznamená to přivádět na svět co možná největší počet dětí. Ellen Whiteová byla velmi opatrná, když dávala rady o plánování rodiny. Rodina by neměla mít více dětí, než kolika může poskytnout vzdělání a postarat se o ně. „Každý rok nové dítě v náruči své matky je vůči ní nespravedlnost.“ Ženy, které mohou konat dílo evangelia, „nebudou plnit svou náruč a domov dětmi, ale dají ruce pryč od všeho, co by mohlo odvést jejich mysl od velkého díla. Manželka, je-li odevzdaná a je jí k tomu dán prostor, může stát po boku svého manžela a završit tak velké dílo, jako on sám. Bůh požehnal ženu schopnostmi, které mají být využity pro Jeho slávu a mají přivést mnohé syny a dcery k Bohu. Mnohé ženy, které by mohly být účinnými pracovnicemi, jsou uvězněny doma pečováním o maličké.“ Viz *Adventist Home*, str. 162-166.

11. Arthur L. White: *Ellen G. White: The Early Years, 1827-1862*, (Washington D.C., Review and Herald 1985), str. 135, 136.
12. Marilee Pierce Dunker: *Days of Glory, Seasons of Night* (Grand Rapids, MI, Zondervan 1984), str. 103.
13. Ellen G. Whiteová, *Letter 33*, 1897. Dopis bratru Collinsovi 9. června 1897; Manuscript Release č. 194 v *Manuscript Releases*, sv. 3, str. 294.

14. Dopis Betty Haskellové adresovaný Ellen Whiteové z 14. května 1906.
15. Dopis Betty Haskellové adresovaný Ellen Whiteové z července 1900, přesné datum neuvedeno.
16. „Někdy se nespravedlivě zachází s ženami, které pracují s takovým odevzdáním, jako jejich manželé, a které Bůh považuje za naprosto nepostradatelné v Jeho službě. Systém, kdy jsou zaplacení muži, ale ne jejich manželky, které se podílejí na jejich práci, není podle Božího pořádku. Má sklon odrazovat naše sestry od touhy po kvalifikaci k práci, do které by se rády zapojily. Bůh je Bohem spravedlnosti, a jestli kazatelé dostávají plat za svou práci, pak jejich manželky, které v díle pracují stejně nezištně, mají dostat plat právě tak, jako jejich manželé, i kdyby o to nežádaly.
- Adventisté sedmého dne nemají v žádném případě snižovat práci žen. Jestliže žena vloží svou domácí práci do rukou spolehlivé pomocnice, nechá své děti v dobré péči a sama se zapojí do díla, pracovníci sdružení mají mít dostatek moudrosti, aby pochopili, že je spravedlivé, aby jí dali plat.“
Gospel Workers, str. 452, 453.
17. *Evangelism*, str. 460, 461.
18. Zde jsou příklady článků, které byly publikovány v adventních periodikách předtím, než byla r. 1881 poprvé vznesena myšlenka o vysvěcování žen – článků, které byly motivovány předmětem mlčení žen: S. C. Welcome, „Shall Women Keep Silence in the Churches?“ – *Review and Herald*, 23. února 1860, str. 109,110; J. A. Mowat, „Women as Preachers and Lecturers,“ – *Review and Herald*, 30. července 1861, str. 65; „Shall Women Speak in the Church?“ – *Review and Herald*, 14. března, 1871; I. Felkerhoof, „Women Laboring in Public,“ – *Review and Herald*, 8. srpna 1871, str. 58; „Shall Women Speak in the Church?“ – *Signs of the Times*, 17. srpna 1876, str. 277; J. H. Waggoner, „Woman’s Place in the Gospel,“ – *Signs of the Times*, 19. prosince 1878, str. 380; J. White, „Women in the Church,“ – *Review and Herald*, 29. května 1879, str. 172; N. J. Bowers, „May Women Publicly Labor in the Cause of Christ?“ – *Review and Herald*, 14. června 1881, str. 372.
19. Uriah Smith, „Let Your Women Keep Silence in the Churches“ – *Review and Herald*, 26. června 1866, str. 28.
20. J. H. Waggoner, „Woman’s Place in the Gospel“ – *The Signs of the Times*, 19. prosince 1878, str. 380.
21. *Tamtéž*.

Překlad z angličtiny: Pra del Torno Publishing

S. M. I. HENRYOVÁ PRŮKOPNICE SLUŽEBNOSTI ŽEN

JAK SLUŽEBNOST JEDNÉ NESMĚLÉ ŽENY
UVEDLA DO CHODU MOC, KTERÁ JE
V CÍRKVI ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE
ZNÁT JEŠTĚ DNES

LAUREL DAMSTEEGT

Sestra Henryová kolem roku 1895

Adventní ženy se vždy podílely na bohoslužbách. Ellen Whiteová často kázala a nebyla sama. Sestra S. M. I. Henryová byla další ženou, která měla sice krátký, ale hluboký vliv na ženy v církvi na přelomu 19. a 20. století.

Narodila se 4. listopadu 1839, dostala jména Sarepta Myrenda Irish a o svém dětství říká: „Nepamatuji si, kdy jsem se obrátila. Moji rodiče mě odevzdali Bohu a určili, že patřím Jemu....“¹ Její otec, cestující kazatel v tehdejší západní pohraničí Spojených států (západ států Illinois a Michigan) ji učil číst z Bible, která byla její první čítankou.

Když vystudovala seminář v River Rock, čímž dospěla až na nejvyšší příčku vzdělání, které v její době mohly ženy získat, provdala se za Jamese Henryho a měli spolu tři děti. V roce 1871 James Henry zemřel na následky zranění z občanské války. Aby svou rodinu uživila, pustila se sestra Henryová, krajně plachá a nesmělá vdova, do psaní křesťanských spisů.

Druhá polovina devatenáctého století vřela bojem za práva žen. Zatímco ženy mimo církev bojovaly za volební „právo“, v evangelických církvích Ameriky se rozvíjelo vlivné hnutí misionářek. V té době se zrodily traktátní společnosti, misijní společnosti, společnosti na pomoc ženám a vznikla také *Unie ženské křesťanské střídmosti*.

Sestra Henryová viděla, jak alkohol ničí rodiny. Postupně se stále více zapojovala do místní větve Unie ženské křesťanské střídmosti. Ženy alkoholiků se neměly na koho obrátit. Těžce vydělané peníze mířily do místních hospod a barů a rodiny zůstávaly bez prostředků. Nejenže zoufale potřebné prostředky tak přišly nazmar, ale pod vlivem alkoholu se jinak přívětiví muži stávali suroví a násilníci. Sestra Henryová ve své práci neviděla politický aspekt, ale především duchovní stránku. Ona a její spolupracovnice pracovaly s manželkami a matkami takto postižených domovů a také dávaly biblické hodiny jejich zhrublým manželům a otcům. Jejich úsilí směřovalo i mezi prostitutky v barech. Ve službě se však také zaměřila na duchovní oživení – a tuto část služby měla sestra Henryová ze všeho nejraději.

Když se předsedkyní Unie ženské křesťanské střídmosti stala slečna Frances E. Willardová, sestra Henryová se nakonec stala celonárodní evangelistkou. Tato žena, která dříve měla tak ráda život v ústraní, se stala prominentním veřejným mluvčím. Bez potíží hovořila k teologům a filozofům, právě tak, jako k velkým shromážděním chudých a nevzdělaných. Celé skupiny lidí byly hluboce pohnuty, když se večer co večer shromažďovaly v modlitebnách a naslouchaly slovům sestry Henryové. Na její výzvu se stovky lidí obracely k Bohu. Naučila se „přečíst“ si své posluchače a potom přizpůsobila svou přednášku jejich potřebám.² Při svých vystoupeních vždy mluvila z paměti. Někdy změnila téma kázání až ve chvíli, kdy vstala a předstoupila před své posluchače.

Přestože vedla rašný život ve veřejné službě, sestra Henryová na sebe nikdy nepohlížela, jako na vůdce, či kazatele. Pevně věřila, že hlavní úkol má žena ve svém domově. Jediným důvodem, proč se cítila být povolána jít do veřejného díla, byla situace, která vyžadovala okamžitý zásah a pomoc. Cítila, že každý musí nést světlo tam, kde je temnota, a přiložit ruku k dílu záchrany, a to bez ohledu na věk, pohlaví, nebo postavení.³ Sestra Henryová se dostala do sporu s těmi, kteří usilovali o stejná práva v politice, i v církevní službě. Své dílo považovala za duchovní, nikoli politické.

Její blízká přítelkyně a spolupracovnice Frances E. Willardová, se pustila do obhajoby vysvěcování žen a na toto téma napsala mnoho článků. Dcera sestry Henryové, Mary, nám zaznamenala svůj dojem z rozhovoru se slečnou Willardovou: Když se slečna Willardová doslechla, že mám začít studovat na univerzitě, byla uchválena a s nadšením se mnou hovořila o

nepřeborných možnostech dívek naší doby a pokoušela se ve mně probudit touhu, nadchnout mě pro studium teologie, abych pak mohla působit na teology, aby pustili ženy do jejich vysvěcených řad. Jak Mary reagovala? Odpověděla těmito slovy: „Pokud jde o ženskou otázku (úlohu žen) sdílela jsem postoj své matky, a celá moje bytost se podobným snahám vzpírala.“⁴ Sestra Henryová nebyla pro ordinaci žen v církvi, ani proto, aby ženy usilovaly o moc a autoritu. Použila své dary, svůj vůdčí talent jen pro slávu Boží, pro podporu rodin pomocí Kristovy pravdy proměňující každého člověka.

Ve věku padesáti let byla veřejná činnost sestry Henryové náhle přerušena vážnou srdeční nemocí. Příštích sedm let byla plně invalidní. Nakonec byla přijata do sanatoria v Battle Creeku (Dr. Kellogg, který byl ředitelem sanatoria, byl příznivcem Unie ženské křesťanské střídmosti), neboť ti, kteří o ni pečovali, doufali, že jí tam pomohou. Klidné a příjemné prostředí této instituce, patrné především o sobotách, upoutalo její pozornost. Znovu si prostudovala v Bibli otázku dne odpočinku. Sestra Henryová se o této pravdě s Bohem nepřela. Postavila se k ní čelem. Měla tak úzký vztah ke Kristu, že si bez váhání zvolila následovat Ježíše a začala světit také Jeho den. V roce 1896 byla pokřtěna jako adventistka sedmého dne. Brzy poté začala kázat a učit v modlitebnách a na táborových shromážděních po celé zemi (Spojené státy).

Sestra Henryová byla zvyklá spolupracovat s duchovně založenými ženami. Nyní však byla velmi zklamaná, když zjistila, že adventní ženy nejsou téhož ražení. V pravou chvíli se jí však dostalo povzbuzení od sestry Whiteové (která v té době byla v Austrálii). Založila tzv. *Službu žen* k povzbuzování žen naší církve. Po několik let psala každý týden krátké články do časopisu *Review and Herald*, kde měla svůj vlastní sloupek nazvaný „Evangelijní dílo ženy.“

Nejpřednějším úkolem této služby pro ženy bylo upevňovat rodiny adventistů sedmého dne – a skrze rodiny pak zasáhnout zbytek světa. *Služba žen* měla stát na „tiché, svědomité, osobní práci v domácnosti a sousedství“, na životě s Kristem.⁵ Studium Písma a jeho uplatňování v praktickém životě mělo být důkladné, a jakoby „vetkané do mysli a mělo přejít do krve celého člověka, aby bylo patrné všude, kde se objeví.“⁶ Hlavním cílem bylo inspirovat ženy k *osobnímu úsilí*, ne k zakládání nějakých grandiózních organizací a vyvolávání emocí na veřejných shromážděních.

Motivující silou sestry Henryové při ustavování *Služby žen* nebylo vmanipulovat ženy do veřejné činnosti nebo na vedoucí postavení, ale učít ženy naší církve, jak se stát lepšími matkami a manželkami a povzbuzovat je k posvěcenému životu v pravé skromnosti a pokoře. Týden za týdnem články sestry Henryové vybízely ženy k práci pro jejich rodiny a sousedy. Nešlo zde o žádný „program za sjednocení adventních žen“ – takové úsilí jí bylo cizí. Povzbuzovala každou ženu k závislosti na Bohu, aby ji mohl vést tam, kde ji chce mít. Jednou ze společných akcí, o které usilovala, byla polední modlitební chvíle.

Sestra Whiteová zcela schvalovala úsilí sestry Henryové při povzbuzování žen v naší církvi. „Je jisté, že by v církvi mělo být více žen, které by byly zapojeny do služby pro trpící, mělo by zde být více povzbuzování, více poučování jak věřit – prostě a jednoduše věřit – v Krista, našeho Spasitele.“⁷ Byla nadšená, že sestra Henryová má stejnou touhu po duchovním vzdělávání žen jako ona. Napsala: „Je mým velkým přáním, aby se našlo co nejvíce žen, které by se vzdělávaly a pomáhaly ostatním ženám povznést se nad překážky, a pomohly jim získat pocit, že i ony mohou pracovat pro Pána.... Bůh požehná tebe i všechny ty, které se připojí ke tvému velikému dílu.“⁸

Hlavní smysl *Služby žen* viděla s. Whiteová v práci pro oživení víry v srdcích žen a v úplném sebezapření: „Kristus si přeje, aby se žena učila Jeho tichosti a pokoře srdce – aby spolupracovala s největším Učitelem, jakého svět kdy poznal. Až se tak stane, pak nebude místo pro pýchu, ani boj o nadvládu, protože si každý uvědomí, že naše schopnosti, náš talent jsou nám pouze propůjčeny od Boha, a máme je používat v díle shromažďování do Jeho obilnice – mají být vráceny našemu Dárci i se všemi úroky.“⁹

Sestra Whiteová povzbuzovala sestru Henryovou, aby hovořila k zástupům, kdykoliv to jen bude možné. Napsala: „Využij veškerého svého vlivu a všeho, co může přispět k vnesení kvasu do zdravého pokrmu.“ Ale i zde sestra Whiteová znovu zdůrazňovala, že osobní kontakt a „jednoduché metody“ vykonají více, než jakákoliv impozantní akce. „Jedná se především o osobní dílo – osobním posvěcením se staneme partnerem Pána Ježíše Krista, který je nepřemožitelný. Ti, kteří krácejí v Kristových stopách, se nebudou předvádět ani vyhledávat jakýkoliv druh okázalosti.“¹⁰ ■

Poznámky:

1. „Sestra S. M. I. Henryová,“ *Review and Herald*, 23. ledna 1900, str. 64.
2. Mary Henry Rossiterová, *My Mother's Life (Život mé matky): The Evolution of a Recluse (Evoluce a jedinečnost)* (Chicago: Revell Co., 1900), str. 210.
3. S. M. I. Henryová, *A Woman-Ministry (Služba žen)* (Battle Creek, MI: Review and Herald, 1899), str. 38.
4. Mary Henry Rossiterová, *My Mother's Life (Život mé matky): The Evolution of a Recluse (Evoluce a jedinečnost)* (Chicago: Revell Co., 1900), str. 208.
5. S. M. I. Henryová, *A Woman-Ministry (Služba žen)* (Battle Creek, MI: Review and Herald, 1899), str. 38.
6. S. M. I. Henryová, *Review and Herald*, 11. dubna 1899, str. 229.
7. Dopis Ellen Whiteové adresovaný sestře Henryové, Letter 133, 1898. Také v knize *Evangelizace*, str. 465.
8. Dopis Ellen Whiteové adresovaný sestře Henryové v březnu 1899 (Letter 54, 1899). *The Advent Review and Sabbath Herald*, 9. května 1899.
9. Dopis Ellen Whiteové adresovaný sestře Henryové 1. prosince 1898, Letter 118, 1898.
10. Dopis Ellen Whiteové adresovaný sestře Henryové 24. března 1899, Letter 54, 1899. *The Advent Review and Sabbath Herald*, 9. května 1899.

Překlad z angličtiny: Pra del Torno Publishing

Poznámka překladatele tohoto článku:

Z historických pramenů raného adventizmu se dovídáme, že otec sestry Henryové byl metodistickým kazatelem a že ho jako dítě často doprovázela na jeho misijních cestách. Její manžel, za kterého byla provdána deset let, byl učitelem. Poté, co ovdověla a viděla svého vlastního syna, jak byl sveden k návštěvě místního pochybného podniku, zorganizovala ženy v Rockfordu ve státě Illinois, aby prosazovaly středmost. Postupně se její dílo rozšiřovalo, až se nakonec stala celonárodní evangelistkou v nově zorganizované *Unii ženské křesťanské středmosti*.

Po vážném srdečním onemocnění se dostala do sanatoria v Battle Creeku, kde přijala adventní víru a byla uzdravena skrze modlitbu. Po uzdravení pokračovala v práci pro Unii.

V roce 1898 začala sestra Henryová vyučovat ženy o vlivu matky na mravní stav společnosti. Kromě zmíněného sloupku pro ženy v časopise *Review and Herald* také vydala několik knih a traktátů. Pravděpodobně její nejznámější životopis napsala její vnučka Margaret Rossiter White Thieleová, nazvaný *Whirlwind of the Lord* (Bouře Boží).

Když se sestra Henryová v roce 1896 stala adventistkou sedmého dne, Ellen Whiteová byla v Austrálii. Syn sestry Whiteové, W. C. White, se se sestrou Henryovou setkal v sanatoriu v Battle Creeku a přivezl pro svou matku do Austrálie některé z jejích publikací. V dopise pro sestru Henryovou Ellen napsala: „Bylo by mým největším potěšením, kdybych mohla sedět po tvém boku a kdybychom se mohly podělit o naše životní zkušenosti. Velmi ráda bych se s tebou setkala.... Přes rozsáhlé vody Tichého oceánu si můžeme alespoň podat ruku víry a vzájemné sounáležitosti.“ – Letter 9, 1898.

Pro sestru Henryovou nebylo snadné přijmout, že v církvi adventistů sedmého dne je prorok. Avšak po prostudování značného množství spisů Ellen Whiteové a prozkoumání jejího života byla přesvědčena o pravosti jejího prorockého daru. Přirovnala Ducha prorockého k dalekohledu zaměřenému na Boží slovo umožňující čtenáři jasněji vidět principy Písma. Tento dar není určen k tomu, aby nahradil Bibli, ale aby obrátil náš zrak na Bibli.

Ellen Whiteová povzbuzovala sestru Henryovou, aby pokračovala ve své práci pro ženy uvnitř i vně církve a aby nepřerušila svůj styk s *Uníí ženské křesťanské střídmosti* jen proto, že se stala adventistkou. Věřila, že sestra Henryová může v této organizaci být mocným svědkem, který povede k dalším pravdám, jako např. o sedmém dni – o sobotě. Sestra Whiteová nikdy neměla příležitost, aby se se sestrou Henryovou osobně setkala, ale byla mezi nimi vzájemná náklonnost a velké porozumění v názorech na úlohu žen v církvi i mimo ni. Korespondence mezi nimi trvala až do smrti sestry Henryové v r. 1900. V témže roce se Ellen Whiteová vrátila z Austrálie zpět do Ameriky – na setkání se se sestrou Henryovou však již bylo pozdě.

JEDNO MRAZIVÉ SLOVO

DNEŠNÍ VOLÁNÍ PO VYSVĚCOVÁNÍ ŽEN JE OZVĚNOU
DÁVNÉ UDÁLOSTI Z POUŠTĚ

S. LAWRENCE MAXWELL,

vydavatel Signs of the Times (Znamení doby),
autor knihy Another Chance (Ještě jedna šance)

Proč neordinovat ženy do řad adventního kazatelstva? Všichni vědí, že ženy v naší církvi jsou stejně dobré jako muži. A co se týká charakteru, mnohé z nich jsou lepší. Ženy jsou prokazatelně schopné ve všech pozicích, které kdy zastávaly. A v mnohých případech by bylo *lepší*, aby žena sloužila jiným ženám, protože ženy chápou potřeby jiných žen lépe, než muži.

Takže proč ne? Je to jen mužská pýcha a sobectví, které brání ženám, aby mohly zaujmout místa, která Bůh chce, aby zaujaly. To má logiku, že? Slyším tyhle argumenty vytrvale a ze všech stran.

I já bych býval nadšen myšlenkou na ordinování žen, ale jedno slovo, které se nachází v Bibli, můj raný entuziasmus naprosto zmrazilo. Tím slovem je jméno jednoho muže – Chóre. Snad se na něj lépe rozpomeneme, jestliže jeho jméno spojíme se jmény jeho stejně ctižádostivých přátel, Dátana a Abirona.

Mám silný dojem, že všechny argumenty, které se dají uvést pro i proti vysvěcování žen, se nacházely i v kampani Chóreho, Dátana a Abirona – v kampani, že i oni mají být vysvěceni. Pokud mám pravdu – tedy pokud tyto argumenty jsou si natolik podobné, jak si myslím, že jsou – pak i dnešní snaha o ordinování žen do řad adventního kazatelstva a vedoucích pozic se může ukázat jako právě tak Bohu nechutná, jako snaha o ordinování oněch tří mužů, a to se stejně katastrofálními následky pro naši církev, jestliže se takového činu dopustíme.

A já se přiznávám, že mne taková vyhlídka děsí.

DŮVODY KTERÉ SE UVÁDĚJÍ DNES

Důvody, které slyším, jako podporu pro vysvěcování žen jsou tyto:

1. *Panování zevnitř.* Před dávnou dobou (tak je slyším argumentovat) se malá část denominace rozhodla, že pouze členové jejich skupiny mohou být ordinováni. A protože tato skupina sestávala pouze z mužů, všechna privilegia a autorita spojená s vysvěcením se od té doby omezuje jen na muže.
2. *Dimenze kněžství.* Každý člen církve je zároveň knězem. Petr napsal, „Vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo...“ (1.Petr 2,9). A tudíž, ženy jsou zjevně způsobilé pro ordinování do kněžského stavu právě tak, jako muži.
3. *Zkušenost dokazuje způsobilost.* Tím, že mnohé ženy slouží v mnoha nižších pozicích církevní struktury, prokazují svou schopnost a vhodnost být vysvěcené. Měly by tedy být povýšené na odpovědnější místa, která byla doposud obsazována jen muži.
4. *Boží povolání.* V posledních letech mnoho adventních žen veřejně vyhlašuje své přesvědčení, že je Bůh povolává do stavu vysvěcených pracovníků. Prohlašuje se tím, že toto povolání nejen dokazuje jejich vůdcovskou způsobilost, ale také to, že si Bůh přeje, aby byly vysvěceny.
5. *Příprava vytváří závaznost.* Mnohé ženy v adventismu již prošly přípravou na dosazení do pozice pastorů. Církve je tedy povinná završit jejich přípravu vysvěcením. Tyto případy jsou skutečností především tam, kde vedení církve povzbuzuje ženy slibem, že jejich příprava povede k vysvěcení.
6. *Nebezpečí vzpoury.* Mezi laickým členstvem, které je pro ordinování žen, jsou velké obavy, že pro vedení církve nastanou enormní potíže, jak zvládnout vzpouru, která vypukne, jestliže nebude brzy uděleno svolení k vysvěcování žen.

Tolik tedy důvody uváděné dnes. Jsem si jistý, že, jak čas plyne, vyvstanou i další. Podívejme se však na problém v době Chóreho a všimněme si, jestli je stejný.

DŮVODY UVÁDĚNÉ V DOBĚ CHORÉHO

1. *Panování zevnitř.* Chóre štěkal na Mojžíše a Arona: „Berete toho na sebe až příliš mnoho... Proč se tedy vyzdvihujete nad shromáždění Hospodinovo?“ (Numeri 16,3 – angl. překlad KJB). V pohledu Chóreho se zjevně vynořuje obvinění, že Mojžíš s Aronem se tajně domluvili, že kněžství se od nynějška natrvalo bude omezovat pouze na Aronovu rodinu. A tím že se zajistí, aby vedení a veškerá moc zůstala v jejich rukou.
2. *Dimenze kněžství.* Chóre citoval část Božího poučení pro Mojžíše na hoře Sinai, „A vy budete mi království kněžské a národ svatý. Ta jsou slova, která mluvíti budeš k synům Izraelským.“ (Exodus 19,6). Celý národ je kněžské království! Proč má být tedy kněžství vymezeno jen pro jednu rodinu?! Tohle musí jasně být proti Boží vůli.
3. *Zkušenost dokazuje způsobilost.* Dvě stě padesát mužů, kteří se dostavili k vysvěcení vedle Chóreho, Dátana a Abirona, byli zkušení vůdci celého izraelského shromáždění. Svými vrstevníky byli považováni za „knížata shromáždění, kteříž svolávání byli do rady, muži slovutní.“ (Numeri 16,2). Sám Chóre byl diakonem. A tak bylo jistě správné, aby tito lidé byli ordinováni za kněze.
4. *Boží povolání.* Těchto 253 mužů, kteří se nabídli k vysvěcení, by tak neučinili, kdyby nebyli přesvědčeni, že je k tomu povolává Bůh. A shromáždění s nimi souhlasilo. Podle jejich úsudku byli tito vybraní vůdcové „lidem Hospodinovým.“ (Numeri 16,41).
5. *Příprava vytváří závaznost.* Každý z oněch 253 mužů se připravil na kněžství. Každý z nich třímal v rukou kadidelnici, což byl svatý objekt, ve kterém kněz páлил kadidlo, když se přimlouval za odpuštění hříčů. Všichni tito muži si dali tu práci, aby si opatřili kadidelnici, a je možné, že také na sobě měli kněžské roucho. Takže měli být schváleni do pozice kněžství – a také i z toho důvodu, že vynaložili úsilí i peněžní prostředky, aby byli náležitě připraveni.
6. *Nebezpečí vzpoury.* Chóre a jeho „strana“ měli ohromující podporu veřejnosti. Shromáždění bylo přesvědčeno, že Mojžíš a Aron zneužili svou autoritu. Pokud tito dva vůdcové neschválí novou politiku vysvěcování, shromáždění se chystalo je ukamenovat.

BOŽÍ ODPOVĚĎ

A protože je zde zřetelná podobnost mezi argumenty Chóreho a argumenty uváděnými dnes, bude jistě rozumné a zajímavé si všimnout Boží odpovědi. To, co je zde vidět velmi, velmi jasně je, že Bůh na argumenty Chóreho nenaletěl. Vůbec Mu Chóreho úsilí neimponovalo. Boží dojem z nich byl tak silně negativní, že nechal pod těmito třemi vůdci a jejich dvě stě padesáti přívrženci otevřít zemi a všechny je dočista spálil ohněm.

Ó, jak rozhněvaní tehdy byli členové církve! Povídejte mi o vzpouře! Dnešní vůdci, kteří se obávají vzpoury, mohou poukázat na reakci lidu v době Chóre jako důkaz pro své obavy. I poté, kdy byla Chóreho delegace tak dramaticky zničena, byli Izraelci dostatečně rozlíceni na to, aby se příštího rána shromáždili proti Mojžíšovi a Aronovi a vykřikovali na ně, „Vy jste příčinou smrti lidu Hospodinova!“ (Numeri 16,41). Jen okamžitý zásah Boží v podobě devastující rány zachránil život těchto zbožných vůdců.

Kdo že to zasáhl pro záchranu Mojžíše a Arona? Bůh byl na straně těch vůdců, kteří odmítli ordinovat Chóreho, Dátana a Abirona navzdory jejich argumentování a navzdory mohutné podpoře, kterou požívali mezi lidem. Z toho, co se odehrálo v oněch dávných dnech (proto, abychom byli poučeni o Boží povaze), můžeme i dnes očekávat, že Bůh podpoří ty vůdce, kteří budou odporovat snahám o vysvěcování žen.

KOHO JÁ VOLÍM

Poté, kdy se povstání poněkud uklidnilo, dal Bůh národu na srozuměnou, že On sám zodpoví otázku vysvěcování, a to jednou provždy. To, co pak učinil, se mi zdá docela významné. Řekl Mojžíšovi, aby rozkázal vůdcům všech dvanácti kmenů, aby každý z nich přinesl prut a napsal na něj své jméno. Aronovo jméno mělo být napsáno na prutu kmene Léví. Tyto pruty měly být uloženy v Božím stánku přes noc. A Bůh řekl, „I stane se, že koho vyvolím, toho prut vzkvete (Numeri 17,2-5).

Mám za to, že klíčovou větou celé této zkušenosti je „*Koho já vyvolím.*“ Ten, koho si *Já* vyberu. Ten, koho si vybere *Bůh*. Nemohu si pomoci, ale to nejdůležitější poučení, které mi z toho plyne je, že výběr těch, kteří mají být vysvěceni, spočívá na Bohu, který si tento výběr vyhradil jen a jen pro sebe.

Není na nás, abychom rozhodovali, kdo má být ordinován. Tohle je výsadou Boží. Naše důvody mohou znít podivuhodně přesvědčivě. My můžeme říci, „považovali jsme za dobré,...“ ale výběr samotný není na nás, ale na Bohu. V době Izraele vybral Bůh Aronovu rodinu. Ne zvolil si rodinu Chóreho, Dátana, Abirona, ani nikoho z jejich dvě stě padesáti přívrženců. Když se snažili protlačit se do pozic kněžstva, bez ohledu na to, jak rozumné se jim i celému shromáždění jejich důvody zdály, nebyli součástí těch, které si vybral Bůh. A On je odmítl.

CHYBĚJÍCÍ TEXT

Mohou proponenti vysvěcování žen poskytnout z Bible nebo z Ducha proroctví jediný jasný výrok, že Bůh vybírá ženy k vysvěcování? Již jsme poznali, že ani jeden ze šesti důvodů Chóreho, ani všech šest dohromady nebyly dostatečné k jejich vysvěcení. A protože dnešní důvody pro vysvěcování žen jsou prakticky totožné s důvody Chóreho, nemůžeme jinak, než dojít k závěru, že jsou také nedostatečné.

Na druhé straně v Bibli nacházíme konkrétní texty, které nám říkají, že vysvěcení služebníci mají být muži... Promiňte, prosím, musím se opravit: nejenže to *mají* být muži, oni to *musí* být muži. „Musí biskup býti bez úhony, jedné manželky muž...“ (1.Tim 3,2). V řečtině to je „muž jedné ženy“ a slovo použité pro muže je zde *aner* (aner). Pavel mohl použít slovo *ανθρωπος* (anthropos), což je všeobecnější slovo s významem „lidská bytost“ nebo „osoba“. Kdyby jeho záměrem bylo napsat, že biskup má být muž nebo žena, jistě by použil slovo anthropos. On to však neučinil. Slovo, které zde použil, je slovem, které specificky rozlišuje mužské pohlaví od ženského. Všimněme si také, že neřekl, že jakýkoliv muž může být biskupem, právě tak jako ve Starém Zákoně ne každý syn Arona se mohl stát knězem. Kněžský úřad měl vždy jistá omezení. Křesťanský vůdce, o kterém Pavel hovoří, musí být bez úhony, musí být ženatý, bdělý, střízlivý, vážný, přívětivý k hostům atd. Nacházíme zde dlouhý seznam požadavků, které vylučuje téměř všechny muže a ponechává jen velmi málo těch, kteří jsou způsobilí. Všimněme si, že vyloučeny jsou nejen ženy, ale i 99% mužů.

Kdyby zastánci ordinace žen mohli najít alespoň jeden verš nebo výrok Ducha proroctví, že vysvěcovaný služebník nebo biskup musí být žena, ať už provdaná za jednoho muže nebo ne, jak jinak by celá tato

diskuse vypadala! Ale po všechna ta léta, kdy někteří žádají ordinaci žen, ani jeden z nich, a to ani z těch nehorlivějších, takový výrok nebo text nenašel. A když pomyslím na to, co se stalo s těmi muži, kteří stanovili svá vlastní kritéria a řekli, že jsou kvalifikovaní, zatímco Bůh řekl, že nejsou, mrazí mne z toho v zádech. Chceme, aby to, co se stalo Izraeli, se stalo i nám? Já ne.

Na to, abychom se vyhnuli jistým katastrofálním následkům, nás Pán Ježíš varuje, „Pomněte na Lotovu ženu.“ Možná, že bychom k tomu mohli dodat: „Pomněte na Chóreho.“ ■

Překlad: Pra del Torno Publishing

Český překlad přednášky profesora Dr. Gerarda Damsteegta o ordinaci žen

ODPOVĚĎ SEVEROAMERICKÉ DIVIZI
NA ŽÁDOST O ORDINACI ŽEN

P. GERARD DAMSTEEGT

ÚVOD

Toto je moje odpověď adresovaná Severoamerické divizi na žádost o ordinaci žen z července 1995. Byl jsem požádán prezidentem Generální konference, abych hovořil na téma: „Proč nemohu schválit žádost Severoamerické divize.“ Kromě ústní prezentace jsem připravil grafický návrh, který byl po diskuzích rozdán každému delegátovi. Během mého ústního projevu jsem předložil všechny své argumenty s citáty z Písma a z Ducha prorockého pomocí počítačové videoprojekce na velké Jumbo obrazovce. Protože všechny moje uváděné prameny byly promítány, neuvedl jsem ve své mluvené prezentaci přesný zdroj ke každému citátu z Písma a z Ducha prorockého. Grafický návrh, který byl rozdán všem delegátům, obsahuje také kompletní dokumentaci, až na několik málo doplňujících bodů, které byly vynechány kvůli časovému omezení. (Bylo mi přiděleno přesně 20 minut). V následující prezentaci byly tyto detaily doplněny, takže čtenáři měli užitek jak z mluveného, tak z písemného materiálu.

OSLOVENÍ GENERÁLNÍ KONFERENCE

Je pro mě předností, bratři a sestry, oslovit Vás při této skvělé příležitosti. Modleme se. Pane, sešli svého Ducha. Dotkni se našich srdcí. Ať všechno, co konáme, slouží k Tvému oslavení. Kéž moje

slova a mé rozjímání v srdci jsou přijatelná ve Tvých očích. Ó Pane, náš Spasiteli. Amen.

V prvé řadě mi dovoluňte uvést, že účast žen v Božím díle silně podporuji. Ženy mají jedinečné dary, které jsou potřebné pro misi. Udělaly v minulosti velké dílo a my je potřebujeme dnes ještě více. Ženy mohou oslovit lidi, které by muži nikdy neoslovili. Potřebujeme proto rozvíjet nové strategie, abychom je přitáhli k účasti na Božím díle.

DILEMA V CÍRKVI

I když nemohu souhlasit s žádostí Severoamerické divize (NAD), opravdově a hluboce ji chápu. Co je dilematem, kterému církev čelí?

V roce 1989 bylo na výročním zasedání rozhodnuto, že ženy, vysvěcené jako starší, smějí zastávat úlohu vysvěceného kazatele, ale nemohou být vysvěcovány za kazatele. Samozřejmě, že výsledkem byla velmi nešťastná situace. Ve skutečnosti nikdo takové rozhodnutí nechtěl. Někteří obvinili církev z nečestnosti, diskriminace a nespravedlnosti. Jiní vyhrožovali, že vysvětlí ženy, ať mají povolení církve, nebo ne. Jak můžeme nyní společně toto dilema vyřešit a zachovat jednotu církve?

Prezident Severoamerické divize citoval dvě možnosti (Adventist Review, únor 1995): 1. Přiznat, že to byla chyba začínat s vysvěcováním žen jako starší. 2. Požadovat, aby se každá divize mohla svobodně rozhodnout, jestli bude vysvěcovat ženy za kazatele. Vedení Severoamerické divize zvolilo druhou možnost. Upřímně věří, že to je způsob, jak dosáhnout jednoty a zabránit pobouření v některých oblastech.

Proč nemohu podpořit tuto žádost? Protože je v rozporu s biblickým učením o církvi, s Písmem svatým a učením o jednotě Kristova těla.

DŮSLEDKY (PROPOJENÍ, KOMPLIKACE) ŽÁDOSTI

Chceme-li tuto problematiku pochopit, musíme vzít v úvahu všechny komplikace, které by tato žádost přinesla. Nejde jen o vkládání rukou. Existují dobré rady od Ducha prorockého, aby ženy byly vysvěcovány pro speciální dílo, v němž mohou udělat kus dobré práce. Ale problémem je: Ordinance pro co?

Bude-li tato žádost schválena, bude to znamenat největší změnu ve struktuře vedení církve. Bude to popření všeobecně zastávaného názoru adventistů, že **Bible učí o jasných rozdílech ve funkci muže a ženy v církvi**. Severoamerická divize vychází z toho, že Bible dovoluje ženám nárokovat si právo na pozici duchovního vedení, jako je například kazatel místního sboru, předseda sdružení, předseda unie a předseda Generální konference.

JAK JE ŽÁDOST POSUZOVÁNA

Co je zkušebním kamenem pro nové učení nebo praxi? Bible to ukazuje jasně u Izaiáše 8,20: „**K zákonu a svědectví! Pakli nechtí, nechat' mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.**“

Asi před 100 lety, v roce 1888, panovalo v Generální konferenci velké napětí. Pán tehdy ukázal, že „**Bible musí být naším měřítkem pro každé učení a praxi. Je Slovem živého Boha, které má rozhodnout všechny názorové spory.**“ (Ellen Whiteová, 1888, str. 44.45)

Ordinační otázka, se kterou se střetáváme, pojednává o důležité praxi – praxi, ustanovovat kazatele na vedoucí pozice v Kristově církvi. Je jasné, že Boží slovo musí být naším hlavním měřítkem. Jsme především společenstvím Bible.

PÍSMO HOVOŘÍ JASNĚ

Často slyšíme, že Bible o ordinaci žen vůbec nic neříká, a proto se můžeme touto otázkou dále zabývat. Ptám se: Hovoří Bible o problematice práva ženy převzít vedoucí pozice s plnou autoritou církve? Nazval jsem to „plnou autoritou církve“, neboť je to způsob vyjádření, který používá Duch prorocký. (Skutky apoštolů /AA 161)

Existuje nějaké světlo od Pána Ježíše v této otázce? Ano, existuje!

Dovolte mi, abych použil ilustraci z historie naší církve. První adventisté byli silně reformně smýšlející. Během druhé poloviny 19. století byla v církvi tři významná reformační hnutí: Hnutí za zrušení otroctví, za střídmost a za práva žen. Ellen Whiteová silně podporovala zrušení otroctví a střídmost. Vždy se stavěla proti hnutí za práva žen. Jedním z jejích důvodů pro odmítnutí tohoto hnutí bylo, že je v rozporu s Písmem. Prorokyně varovala, že, „**ti, kdo se cítí povoláni, aby se**

připojili ke hnutí za ženská práva..., mohou se právě tak dobře zříci veškerého spojení s poselstvím třetího anděla. Neboť duch tohoto poselství není v souladu s tímto hnutím. Písmo mluví jasně o vztazích a právech mužů a žen.“ Svědectví pro církev/ 1T 421

Zabývá se Bible touto záležitostí? V tom má Písmo jasno. Podívejme se, nakolik je tento požadavek na ordinaci žen v rozporu se třemi body našeho učení.

ŽÁDOST JE V ROZPORU S UČENÍM O CÍRKVI

Žádost není v rozporu s prohlášením 11. věroučného článku: „Církev dostává svou autoritu od Krista, vtěleného Slova a z Písma svatého, psaného slova.“ Toto učení se zabývá otázkou autority církve. Proto musíme zkoumat, co Bible učí o vztazích mezi muži a ženami.

Bible hovoří o rovnosti při stvoření a rovnosti hodnoty před Bohem. S ohledem na rovnost při stvoření ukazuje 1. kniha Mojžíšova jasně, že muži a ženy byli stvořeni „k Božímu obrazu“ (1.Moj 1,27). Pokud jde o rovnost v hodnotě, ukazuje Pán Ježíš, že my všichni jsme Bohu velmi drazí (Sk. apoštolů 10,34), protože jsme všichni „jedno v Kristu“. Proto platí: „Není ani Žid, ani Řek, ani sluha, ani svobodný, ani muž, ani žena. Nebo všichni vy jedno jste v Kristu Ježíši.“

V tom se obě strany sporu (ohledně vysvěcování žen) naprosto shodnou.

Jsou si muži a ženy v každém ohledu rovni? Je zřejmé, že Bible potvrzuje, že mají stejnou hodnotu a postavení před Bohem, ale učí také, že muži a ženy mají odlišné funkční role. Severoamerický požadavek přehlíží základní biblické učení. 1. Timoteova a epištola Pavla k Titovi to jasně vysvětlují a hovoří přímo k naší situaci. Bohužel, výbory pro studia žen v Mohavenu u Washingtonu D.C. a v Cohutta Springs nikdy neřešily tento problém s ohledem na tyto biblické rady. Proto není lepší čas ke studiu těchto věcí, než nyní.

POSELSTVÍ Z 1. EPIŠTOLY K TIMOTEOVI

Podívejme se na poselství v 1. ep. k Timoteovi, protože je nadčasovým poselstvím pro církev. Timoteus dostal radu: **„... a zakaž jistým lidem šířit odlišná učení. At' už se přestanou zabývat**

bájami a nekonečnými rodokmeny, které vedou jen k dohadování, namísto naplňování Božího záměru ve víře.“ 1.Tim 1,3 násl. (B21). Tuto radu dal církvi Pán, aby jejím prostřednictvím byla uchráněna před bludným učením, zmatkem a rozdělením. Boží inspirace ukázala Timoteovi Boží plán pro budování a vedení církve: **„Toto ti píšu,... abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, což je církev živého Boha, pilíř a základna pravdy.“ 1.Tim 3,14 násl. (B21)**

Tato kniha Bible odhaluje principy autority v církvi. Prvotní křesťané se setkávali s podobnými problémy, s nimiž se střetáváme i my dnes. Některé ženy si vysvětlovaly svobodu evangelia jako svobodu, k vykonávání duchovní role vůdcovství v církvi. Pavlova reakce byla pohotová: **„Nebo ženě nedopouštím učit ani vládnout nad mužem...“ (1.Tim 2,12)** Byla jeho argumentace odůvodněná kulturou doby? Ženy sloužily v kultuře tehdejší doby jako kněžky. Proč by neměly mít stejná práva v křesťanském náboženství?

Odpovědi na tyto otázky najdeme v tom, co Bible učí o Božím plánu pro duchovní vůdcovství. Tento plán je založen na třech biblických zdůvodněních.

První zdůvodnění proti duchovní autoritě žen nad muži, staví Pavel na pořadí, které bylo dáno před pádem do hříchu: **„Vždyť první byl stvořen Adam, teprve potom Eva.“ (1.Tim 2,13) B21**

Jaký závěr z toho Pavel čerpá? Ježíš si přál, aby muži byli duchovními vůdci. Je důležité poznamenat, že pořadí při stvoření odráží Ježíšovo jednání. To nemá nic společného s kulturou.

Druhé zdůvodnění proti duchovní autoritě žen nad muži je postaveno na pořadí po pádu do hříchu: S ohledem na to, kdo první přestoupil příkaz, Pavel konstatuje: **„A nebyl to Adam, kdo se nechal svést, ale jeho žena byla svedena a padla do hříchu.“ (1.Tim 2,14) B21** Poté, co hřích přišel na svět, potvrzuje Ježíš znovu rozdíly v roli mužů a žen před pádem (1.Moj 3,16). Opět vidíme, že toto nemá nic společného s kulturou.

Třetí biblické zdůvodnění je pořadí po ukřižování. Dřívější rozlišování rolí, které založil Ježíš, nebylo vyvráceno jeho dílem vykoupění na kříži. Mnoho let po Jeho vzkříšení oznamuje Boží slovo: **... že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh.“ (1.Kor 11,3) B21** Proto je kněžská role muže v domově i v církvi stále platná.

BIBLICKÁ KVALIFIKACE PRO POZICE STARŠÍCH NEBO VEDOUČÍCH SBORŮ

Nyní pojďme prozkoumat, co Bible říká o kvalifikaci pro služebnost staršího nebo vedoucího sboru. (1.Tim 3,1-7) Jaké jsou požadavky pro duchovní vedení?

Bezprostředně po napomenutí, že ženy by neměly mít žádnou duchovní autoritu v církvi, Pavel objasňuje, kdo by měl mít roli duchovního vedení. Je to starší sboru. Jaké vlastnosti by měl mít?

Za prvé – starší sboru musí být bezúhonný.

Za druhé – musí být „jedné manželky muž“ (1.Tim 3,2) Pavel neříká: „Manželka jednoho muže! Musí to být muž. Zde je slovo muž, v řečtině „aner“, což vždy označuje muže, ne ženu. Jmenovat ženu jako starší sboru, není biblické.

Za třetí – tento muž musí prokázat, že vede svoji rodinu. Starší sboru musí být: **„člověk, který se dobře stará o rodinu a má poslušné a dobře vychované děti.“** (1.Tim 1,3-4) Proč? **„Když se někdo neumí postarat o vlastní rodinu, jak by mohl pečovat o Boží církev? (1.Tim 3,5) B21**

Duch prorocký zdůrazňuje určité role v řízení rodiny a církve. (Adventní domov 321) Muži mají starostlivě a obětavě vést domov a církev (Efez. 5,22-24.28; 1.Kor 11.3) Ženy jsou povolány k tomu, aby toto vedení podporovaly. To není kulturní zvyklost, ale božský ordinační princip („Manželky poddávejte se svým mužům jako Pánu“, Efez. 5,22)

Když shrneme charakter autority v učení o církvi, měli bychom postřehnout, že náš 12. věroučný článek (před r. 2005 čl. 11) potvrzuje, že: *„Církev dostává svou autoritu od Krista, vtěleného Slova a z Písma svatého, psaného slova...“ Církev je společenstvím víry, je Kristovým tělem, jehož On je hlavou.“*

To znamená, že struktura autority v církvi je založena na Bibli. Jak to funguje? Je to velmi snadné. Ježíš, jako Hlava církve, přenáší svou autoritu na vedoucího církve a dále pak se postupuje v souladu s Bibli. Jakákoli změna tohoto Božího plánu povede ke zmatku, nejednotě a vykolejení misijního úsilí církve.

JE V ROZPORU S UČENÍM PÍSMÁ SVATÉHO

Moje druhá námitka je, že žádost je v protikladu s věroučným článkem o učení Písma svatého. Tento článek říká, že Písmo svaté je neomylným zjevením Jeho vůle a „zkušební kamenem všech zkušeností.“ (věroučný článek č. 1)

Zastánci vysvěcování žen jako starších sborů nebo vysvěcování žen za kazatelky mají za to, že Pavlova rada z 1. Tim. prý byla ovlivněna kulturou a že jeho náhled odráží jenom stav společnosti jeho doby. Byla Pavlova rada jenom ovlivněna kulturními zvyklostmi nebo to je Boží pravda?

Otázka ve skutečnosti zní: „Můžeme pisatelům Bible plně důvěřovat?“ Ano, protože Bůh je autorem Bible, a proto je Bible **„neomylnou autoritou... jako pravidlo a směrnice víry a života.** (Vítězství lásky Boží 180 / GC 249) Bible není ovlivněna **„lidskými předsudky nebo lidskou pýchou.“** (Patriarchové a proroci 449 / PP 596)

Proto je Bible důvěryhodná a nestranná.

Otázkou nyní je: „Jak bychom měli vykládat Bibli?“ Stačí se jednoduše řídit radou Ducha prorockého: **„Boží slovo je neomylné, přijímejte jej tak, jak je to napsáno.“** (Ellen Whiteová, Review and Herald, 11. únor 1896, str. 81).

Ellen Whiteová důrazně varuje před nebezpečím měnit Boží pokyny. Řekla: **„Skutečný začátek velkého odpadnutí byla snaha nahradit autoritu Boží autoritou církevní. Řím začal tím, že přikazoval to, co Bůh nezakázal, a skončil tím, že zakazoval to, co Bůh výslovně nařídil.“** Vítězství lásky Boží 209 /GC 289

„Pravá víra spočívá v tom, že budeme dělat jen to, co Bůh nechal zapsat, a nebudeme dělat věci, které zapsat nenechal.“ (That I May Know Him, str. 226)

Měnit Boží pokyny má ničivé důsledky, protože to autoritu Písma, „jako neomylné zjevení Jeho vůle“, podkopává. (věroučný článek č. 1)

Jedna z našich největších potřeb, jako adventistů sedmého dne, je podřízenost Božím slovu, a ne jeho přehodnocování. Měli bychom činit pokání ze svého nebiblického pohledu, který odkazuje Ježíšovo pořadí stvoření do dávné doby a který je prý pro církve ostatků nepodstatný. Jsme církví ostatků a tato církve je hnutím doby konce, které stále odráží vlastnosti novozákonní církve, a to dokonce i v autoritativní struktuře vedení církve.

ŽÁDOST O ORDINACI ŽEN JE V ROZPORU Z UČENÍM O JEDNOTĚ KRISTOVA TĚLA

Učení o jednotě uvádí: „Protože Ježíš Kristus se zjevil v Písmu, spojuje nás víra a naděje – to dosvědčujeme před všemi lidmi.“ (věroučný článek č. 14, dříve č. 13)

To objasňuje, že naše jednota víry a evangelizačního svědectví ve zjevení Ježíše Krista má své kořeny v Písmu. Jaký by byl výsledek při schválení žádosti? Ohrozilo by to vážně jednotu církve. Proč?

Schválení žádosti by bylo postaveno na dvou protichůdných biblických výkladech adventistů sedmého dne. Jeden výklad vychází z novozákonní církve, z protestantské reformace a z adventních průkopníků, včetně sestry Ellen Whiteové. Tento pohled umožňuje snadno pochopit smysl Bible a její vzor pro vedení církve.

Druhý vychází z názoru, který byl přijat padlými církvemi Babylona počínaje rokem 1844. Toto nové chápání Bible je silně ovlivněno trendy dnešní západní kultury, která téměř neuznává mužské duchovní vedení. Pohlíží na pasáže v Bibli, pojednávající o mužském vedení, jako na kulturně podmíněné. Proto původní význam textu nemůže být normou pro rok 1995.

Jaké jsou důsledky těchto protichůdných metod výkladu Bible? Vedou ke vzniku dvou rozporuplných teologií ohledně vedení církve, které převládají ve specifických geografických oblastech světa. Následně ordinace již nebude mít celosvětovou platnost. Některé oblasti nebudou uznávat vedení jiných oblastí. Souhlas s rozporuplnými teologiemi a praktikami nepovede k jednotě, ale k rozštěpení, povede ke vzniku národních církví, ale nikoliv k celosvětové církvi až nakonec dospěje ke kongregacionalizmu (organizování jednotlivých sborů jako samostatných celků, nezávislých na vyšších instancích církevní moci – Wikipedie). Adventisté sedmého dne se proto musí řídit Bibli, chtějí-li být jednotní.

MOJE OSOBNÍ ODPOVĚĎ NA HLASOVÁNÍ

Může vzniknout otázka: „Co mám dělat, když shromáždění bude s touto žádostí souhlasit?“ Chci vždycky pamatovat na to, že Bůh vyzývá k jednotě v Kristu. Proto chci být spojen s církví. Ostatně, kam bych měl odejít? Posel Páně radí, abychom zůstali na lodi, protože ta vypluje. I když může

být vážně poškozena, propluje. Chci plout na této lodi, neboť neexistuje žádné lepší místo mimo ni. Budoucnost pro adventisty sedmého dne, kteří věří Bibli, je jasná. Dovolte mi, abych se s vámi podělil o zaslíbení: „**Avšak Bůh bude mít na zemi lid, který považuje Bibli, a jen Bibli, za měřítko všeho učení a za základ všech reforem. Názory učenců, výsledky vědeckého bádání, vyznání víry a rozhodnutí církevních shromáždění, jež jsou tak četná a odlišná, jak četné a odlišné jsou církve, hlas většiny – nic z toho, ani všechno dohromady, nemůže být pokládáno za důkaz pro nebo proti kterémukoli článku náboženské víry. Dříve, než přijmeme nějaké učení nebo nějaký předpis, měli bychom jako důkaz požadovat jasný výrok: „Tak praví Pán.“** Vítězství lásky Boží 424 / GC 595

NĚKTERÉ ARGUMENTY PRO TY, KTEŘÍ UPŘEDNOSTŇUJÍ ORDINACI

Co s argumenty, které se stále opakují a které podporují ordinaci?

První argument: Vysvěcování žen je dobré pro církve. Zachová její jednotu.

Odpověď: Přátelé, jednotu není možné získat prostřednictvím ustanovení, které je v rozporu s Písmem svatým. To způsobí zmatek a rozdělení.

Druhý argument: Některé ženy tvrdí, že jsou povolány, nebo mají nějaký duchovní dar k tomu, aby byly kazatelky v církvi.

Odpověď: Musíme mít na paměti, že ne každé povolání a ne každý dar pochází od Boha. Bible říká: „.... **zkoumejte duchy, zda jsou z Boha** (1.Jan 4,1)

Třetí argument: Dovolit ženám, aby byly vysvěcovány za kazatelky, podporuje čestnost a spravedlnost v kazatelském úřadu.

Odpověď: Nezapomeňte, že Bible musí být naším měřítkem, naší normou, abychom posoudili to, co je čestné a spravedlivé. Musíme se řídit Bibli, a ne normami společnosti.

ZÁVĚR

Takže moje shrnutí na otázku - Proč **nemohu** podpořit žádost Severoamerické divize?, zní:

Protože není v souladu s učením adventistů sedmého dne.

Za prvé, je v rozporu s učením o církvi, protože jde o nebiblickou strukturu.

Za druhé, žádost porušuje učení Písma svatého tím, že nepřijímá jednoduché vysvětlení Písma.

A za třetí – porušuje učení o jednotě Kristova těla tím, že je zaváděna praxe, která zraňuje svědomí mnohých a vyzvedává celosvětovou platnost vysvěcování žen.

Pamatujte na to, přátelé, že jsme se vždy považovali za pokračovatele protestantské reformace. Platí to ještě dnes? Když Luther, velký reformátor, stál tváří v tvář situaci, kdy měl volit mezi lidskými názory a Biblí, řekl:

„Proto tedy dokud nebudu přesvědčen důkazy z Písma nebo zdravým rozumem.... a dokud se tím neuvolní mé svědectví vázané slovem Božím, nemohu odvolat a neodvolám, neboť se nesluší křesťanu, aby mluvil proti svému svědomí.“ Vítězství lásky Boží 115 / GC 160

Od svých skromných začátků mají adventisté sedmého dne stejné přesvědčení. Budou v něm i nadále pokračovat jako nástupci reformace, aby je vedlo k velkému a slavnému vrcholu? Jednání tohoto odpoledne odhalí pravého ducha reformace v naší církvi.

Kéž nám Bůh pomůže. ■

(*) Poznámka překladatele:

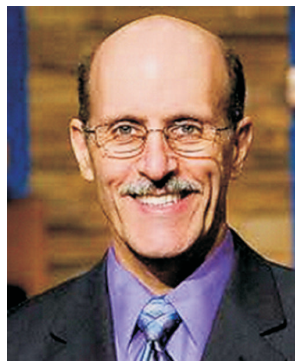
Obraz lodi zůstává mnohdy nepochopen – tady, žel, i br. Damsteegtem, neboť loď, která jistě dosáhne přístavu, a o níž E. G. Whiteová hovoří, „nese církev“, ale není to církev. Loď je obrazem pravdy evangelia a trojandělského poselství. Ti, kteří věří tomuto poselství a nesou je dále, dosáhnou cíle, ale žádné společenství není předurčeno k bezpečnému dosažení nebeského přístavu (existuje svoboda volby pro jednotlivce a organizace), protože to je podmíněno poslušností. Měli bychom, stejně jako Luther, stát za pravdou, a v případě potřeby přijmout důsledky, pokud se organizace nebo církev odchyluje od Písma. Někdy je nutné odloučení.

ESU

Z němčiny přeložila: Bc A. Hotová

Dough Batchelor: Woman Pastors A Biblical Perspective

Doug Batchelor je prezident a rečník medzinárodnej evanjelizačnej a televíznej spoločnosti Amazing Facts Ministries, ktorá pôsobí po celom svete. <http://www.amazingfacts.org/>. Zároveň pôsobí ako kazateľ v kalifornskom zbore Cirkvi adventistov s.d. Sacramento Central. Je autorom mnohých kníh, z ktorej najznámejšou je jeho osobný príbeh „Najbohatší jaskynný muž“ (slov.: Muž z jaskyne)

(ŽENY) KAZATEĽKY z biblickej perspektívy (Marec 2014)

Chcel by som, aby ste sa modlili so mnou, aby bol Pán prítomný na tejto dnešnej bohoslužbe, aby pravda bola jasná z toho, čo sa bude hovoriť, a aby to bola Božia pravda. A tiež sa modlite za mňa, aby som vedel predniesť túto – ako sa to hovorí? – chúlостivú tému. Chcel by som, aby medzi nami bolo viac svetla než tepla. Som si istý, že nie každý tu prítomný bude súhlasiť s mojím chápaním vecí, s mojou interpretáciou pasáží, o ktorých teraz budeme uvažovať, ale v každom prípade to, prosím, vydržte. OK? Môžete nesúhlasiť, ale nebuďte nevlúdni a nepríjemní!

Dnešné kázanie bude o kazateľkách z biblickej perspektívy. Som si istý, že ľudia na oboch stranách chcú veriť, že ich pohľad je biblický pohľad. Ale naozaj sa chcem čo najviac pridržať Biblie. Prosím, modlite sa za mňa počas kázania, lebo som v tejto téme dosť horlivý.

A chcel by som to spraviť takým spôsobom, aby som viac zapôsobil na vašu myseľ než na emócie. Chcel by som s vami preskúmať, čo hovorí Božie slovo o tejto téme. Amen?

Pravdepodobne prvá vec, ktorú by sme mali urobiť, je začať na samom počiatku, pretože to je najlepšie miesto na úvod. Každý jeden z nás v tejto miestnosti a vlastne každý človek patrí do jednej z dvoch kategórií: ste buď chlapani alebo dievčatá, ste buď muž alebo žena, a tak to bolo od prvo počiatku. Teda to je niečo, čo sa týka každého, kto tu je – tým či oným spôsobom.

Keď si nalistujeme knihu Genesis – teda 1 knihu Mojžišovu, hneď si všimneme, že prvá žena pochádza z muža. V podstate niektorí tvrdia, že slovo „žena“ pochádza zo slovného spojenia „lono muža“, alebo mužena. Je tu aj ďalšia skupina, ktorá tvrdí, že pomenovanie je odvodené od slovného spojenia „s mužom“ teda manželka. Boh dal mužovi meno Adam. Boh vytvoril Adamovi manželku z jeho boku, ktorú Adam nazval Evou. Keď Adam sledoval ostatné stvorenia, zbadal, že každé má svoj pár, a uvedomil si, že mu niečo chýba. Takže žena prišla, aby bola mužovi pomocou, a aby dala kompletnosť Božieho stvorenia človeka na Jeho obraz. Obaja, muž i žena, sú stvorení na Boží obraz.

Ale na počiatku vidíte, hneď v čase pokušenia, keď hriech vstúpil do sveta, že problém začal vtedy, keď žena odišla od muža, a namiesto toho, aby poslúchala jasnú inštrukciu od Boha a od svojho muža, aby nebrala ovocie zo zakázaného stromu, nezávisle spravila opačné rozhodnutie. Diabol jej ponúkol novú slobodu a novú moc, keď jej povedal: „*Nepočúvaj, čo ti povedal Boh, a čo ti povedal manžel! Oni pred tebou niečo skrývajú. Počúvaj to, čo ti hovorím ja a budeš mať skúsenosť vyššieho stupňa.*“ A ona to tak aj spravila. Potom, keď doniesla ovocie svojmu mužovi a ponúkla mu ho, vtedy muž – prvýkrát – namiesto toho, aby ju viedol, podrobil sa jej, a prijal jej radu, - a všetky problémy, ktoré dnes vidíme vo svete a v našich vzťahoch – vyvierajú z tohto narušeného Božieho plánu pre vzťahy medzi Bohom a mužom a ženou.

A výsledkom toho bolo, mimochodom môžete si to prečítať v knihe Patriarchovia a proroci (v origináli na str. 53-54): „*Anjeli varovali Evu,*

aby sa pri dennej práci v záhrade nevzdala od svojho muža. Pri ňom jej hrozilo menšie nebezpečenstvo pokušenia, než keby bola osamote. Zaujatá však svojou príjemnou prácou, nevedome sa od neho vzdialila.“ Hriech prišiel do nášho sveta ako výsledok toho, že muži zanedbávajú a ženy pohrdajú vodcovskou úlohou manžela. A potom bolo vyslovené zlorečenie. Čítame v 1 Mojžišovej 3. kap., verš 16 a môžeme čítať aj verš 17: „*Žene riekol: Veľmi rozmnožím tvoju bolesť a tvoje tehotenstvo; v bolestiach budeš rodiť deti, a ďalej čítame: tvoja túžba sa poniesie po tvojom mužovi, a on bude vládnuť nad tebou.*“

Nuž celé veky ľudia – zvlášť tí, ktorí majú liberálnejšie sklony – sa snažili nájsť nejaký iný spôsob, ako to povedať. Ale tu použité slovo znamená presne to, čo hovorí. V hebrejčine je to slovo *maw-šal*, a znamená – teda jeho definícia podľa Strongovho slovníka znie takto: *panovať, dominovať, vládnuť, kralovať, mať moc*. Boh to na počiatku musel ustanoviť – pretože vedel, že diabol sa bude snažiť zničiť rodinu. Ustanovil v rodine autoritu, a po páde sa Hospodin vrátil späť k pôvodnému konceptu, kde ako prvý bol stvorený muž.

Odvtedy sa veci zmenili, mimochodom v 1. Mojžišovej 3,17 ešte čítame: „*A Adamovi riekol: Pretože si poslúchol hlas svojej ženy – namiesto hlasu Boha – a jedol si zo stromu, o ktorom som ti prikázal: Nebudeš jesť z neho! – zlorečená bude pôda pre teba, s námahou z nej budeš jesť po všetky dni svojho života.*“ A výsledok tohto výroku môžeme vidieť vo všetkých vekoch.

Celú históriu platilo – zmenilo sa to len pred 60-timi alebo 50-timi rokmi, keď sa dostalo do popredia feministické hnutie. Celých 19 až 20 storočí histórie cirkvi platilo a každý to tak bral, že rozhodujúca autorita v cirkvi ležala výlučne na manželoch, na mužoch – kazateľoch. Situácia sa však zmenila.

Pretože často dochádzalo k zneužívaniu tejto líderskej autority – viete, všade, kde je nejaká moc, dochádza aj k jej zneužitiu. Ale povedzme si – muži sú prirodzene anatomicky väčší, svalnatejší, preto máme rozdielne kategórie na olympijských hrách – mužské a ženské. Nikdy nevidíte, že by ženy súťažili s mužmi, napr. vo vzpieraní. A s týmto rozdelením

sa stretnete aj v mnohých iných oblastiach. Kvôli tejto väčšej mužskej sile však dochádza aj k jej zneužitiu. A isté práva, ktoré ženy mali mať, im boli odopierané.

Niektoré hnutia, ktoré spočiatku stoja na spravodlivých princípoch, keď sa snažia dostať do správnej pozície, zájdu príliš ďaleko. Niekedy je to, ako by ste chceli zastaviť vojnovú loď na ploche drobnej mince. Je to veľmi ťažké a často zájdu ďalej, až za hranicu.

Toto sa stalo s feministickým hnutím, aj keď malo dobré ciele, ktoré ja tiež podporujem, ako napríklad voličské práva, právo na rovnaké zárobky za rovnakú prácu, ochrana pred diskrimináciou a pred sexuálnym obťažovaním na pracoviskách a iné.

Chcem vám ukázať jednu fotografiu, ktorá bude premietnutá na plátne. Všimnite si niečo zaujímavé. Toto je fotka z New Yorku – je malá a má slabé rozlíšenie. Ide o demonštráciu (v New York City) hnutia Women's lib, ktoré sa neskôr premenovalo na Hnutie žien a ďalej na feministické hnutie, ktoré vystupuje pod viacerými označeniami. Ale na tej fotke (čo síce môžete vidieť len ťažko) je žena oblečená v štýle Dolly Parton... ach nie Dolly Parton, ale Dolley Madison... pardon. Poplietol som našich amerických hrdinov.

Ale napravo od danej ženy kráča v dave moja mama. Bola líderkou ženského feministického hnutia v meste New York. Na ďalšej fotke ju môžete vidieť bližšie – toto je oblečenie, ktoré v ten deň mama mala na sebe, a to úžasné malé stvorenie po jej pravici som ja, a nehovorím o psovi, ten je v strede. Moja mama pracovala v jednom televíznom programe v Kanade, kde dostala aj tieto šaty – a potom v nich maširovala v meste New York. Prečo teraz o tom rozprávam? Aby ste videli, v akom prostredí som vyrastal. Aj moja nevlastná mama počas 30 rokov – Bettina Batchelor v tom bola zapojená. Pamätá si niekto reklamu na štíhle cigarety Virginia Slims? Bol tam jeden slogan: Máš za sebou dlhú cestu, zlato. Betty vystupovala v týchto reklamách.

Vyrastal som teda ponorený do myslenia feministického hnutia, a moja mama bola líderkou tohto hnutia v meste New York, no napokon odtiaľ

odišla. A jej slová boli – viete ona bola za rovnaké platy, za rovnaké práva, proti diskriminácii žien a bola za mnohé spravodlivé veci. Raz prišla domov veľmi rozčúlená a povedala: „Už nikdy viac sa takých akcií nezúčastním. Ja tam už nemôžem byť.“ Ja si to veľmi dobre pamätám, mal som vtedy asi dvanásť rokov – ale pamätám, ako vtedy povedala: „Väčšina z nich sú najedované lesbičky, ktoré by chceli byť mužmi.“ Vezmite to, ako chcete, ja len hovorím, čo povedala moja mama, - a ona bola v tom zapojená. V hnutí boli rôzne tlaky, ktoré mali inú agendu. A súčasťou toho je odstránenie mužskosti v našej kultúre. Môžete to vidieť v mnohých reklamách, programoch a neostáva to bez účinku. Ja verím, že muži by mali byť mužmi. A verím tomu, že Boh určil mužovi vodcovskú pozíciu.

A myslím si, že to, čo vidíme v cirkvi je len odrazom toho, čo sa deje v kultúre. Dochádza k akémusi vákuu vo vodcovstve mužov – ako v spoločnosti, tak aj v cirkvi. Všade, kde je vákuum vo vodcovstve, príde niečo iné a zaujme prázdne miesto. A tak toto vzduchoprázdno obsadili ženy.

Nuž a zašlo to ďalej. Som presvedčený, ako učí Biblia, čo je správne. Ja verím, že tu je široké spektrum, celý zoznam rôznych spôsobov, kde všetci, muži i ženy môžu slúžiť.

Hlavná otázka, na ktorú sa chceme dnes pozrieť, je problematika vysväcovania žien za kazateľky a staršie zboru. A čo Biblia hovorí k tejto špecifickej otázke? Nuž, ako sa uvádza v tom slogane z reklamy na Virginia Slims: Časy sa zmenia. Máš za sebou dlhú cestu, zlato.

Napríklad v roku 1978 na seminároch, teda v školách teologického smeru, kde sa školia kazatelia, približne 19% poslucháčov tvorili ženy. Mimochodom slovo seminár pochádza zo slova „semen“, (semeno). Teda je zaujímavé, že máme toľko žien v „seminároch“ – semeno –je koreň toho slova. V roku 1978 asi 19% z nich boli ženy. V roku 1994 ich už bolo vyše 30%. Teda vyskočilo to z 19 na 30%. Dnes je to už o niečo nad 50%. 51%, teda viac než polovicu tých, ktorí sa pripravujú na kazateľskú službu, predstavujú ženy. To platí samozrejme pre protestantské denominácie. Katolícka cirkev a ortodoxné cirkvi v tejto

otázke zaujímajú tvrdý postoj, takže u nich nie sú nejaké významné debaty o tejto problematike.

Veľkou otázkou je, či tento trend nastal preto, lebo cirkev sa náhle po 19-tich storočiach prebudila a povedala si – my sme ženy potláčali do úzadia a ženy by mali naozaj zastávať pozíciu kazateliiek spolu s mužmi a mali by mať na starosti zbory. A náhle prišlo svetlo, pretože ľudia začali študovať Bibliu a povedali si: „Ako je to možné, že celých 1900 rokov sme tie texty nevideli?“ Alebo to všetko vzniklo pod tlakom kultúry pre strach ľudí, že budú označení za šovinistov, rigorózných, tvrdohlavých, spoločensky spiatočnických a primitívnych.

Mohli by ste sa opýtať, koľko percent asi v tejto problematike tvoria nové objavy z Biblie a koľko percent činia spoločenské, kultúrne tlaky. Ja by som pripustil, že až 100% týchto zmien spôsobuje všetko iné, len nie nové zjavenie a poznanie Písma. Ja verím, že sme obťažovaní a zastrášaní okolím a nejdeme za tým, čo v skutočnosti Biblia hovorí.

V podstate, keď sa pozriete do histórie cirkvi adventistov siedmeho dňa – je mi ľúto, ale musím povedať – veľa týchto zmien sa ujalo v Severnej Amerike, nie až tak v iných častiach sveta. Teraz sú ženy vysväcované – aj keď sa tomu hovorí poverené – (čo je jedno a to isté) do pozície kazateliiek. Teda môžete tomu hovoriť poverenie, ale vo všetkom je to to isté ako vysvätenie – so všetkými právami a výsadami. Ako hovorieval Abraham Lincoln, môžete nazvať psov chvost labou, ale aj tak ostane chvostom. Teda ak vymeníte nálepku, obsah sa tým nezmení. Ľudí, ktorí čítajú Bibliu a veria, že len muži by sa mali vysväcovať za kazateľov, sa snažia upokojiť tvrdením – my ženy nevysväcujeme, ale poverujeme do pozície kazateliiek. Ale predsa to je tá istá vec! V každom spôsobe – oni majú právo krstiť, vykonávať pamiatku večere Pánovej, zastávať sväté úlohy, o ktorých Boh povedal, že majú byť vyhradené pre mužov.

Pre mňa je to nebezpečná téma na kázanie, ale viete, usúdil som, že niekto by mal k tomu niečo povedať. A ak mám za to trpieť, budem trpieť. Aj tak som tu už dosť dlho. Viem, že nie je veľmi populárne v našej kultúre otvárať tieto témy. Je to ako prísť v mužskom kabáte na zjazd žien. Ale niekto to musí povedať.

Predovšetkým platí, že muži a ženy sú odlišní. Ja teraz nehovorím len o prirodzených vonkajších rozdieloch, mám na mysli vnútorné prepojenie. Nechcem povedať, že viem a rozumiem, aké sú všetky tie odlišnosti, ale to, či rozumieme, alebo nerozumieme rozdielnostiam, nie je dôvod, aby sme neboli poslušní Božiemu slovu. Aj keď tomu nerozumieme, Božie Slovo je BOŽÍM SLOVOM! Amen?

Muži a ženy sú veľmi odlišní v mnohých veciach. Jeden rozdiel je v tom, ako fungujeme vo vzťahoch. Ženy majú tendenciu komunikovať efektívnejšie než muži, a to aj vďaka tomu, že ľavá a pravá hemisféra ich mozgu sú prepojené štvornásobne väčším počtom neurónov, ako to je u mužov. Teda u žien pri spracovávaní informácií tá časť, ktorá je zameraná na logické myslenie a na riešenie úloh, komunikuje so vzťahovou a emocionálnou časťou. A to často spôsobuje problémy v manželstvách, pretože muž chce riešiť konkrétny problém počas debaty a žena náhle urobí obrovský skok a vráti sa k tomu, čo sa odohrávalo pred tromi týždňami. Vy hovoríte o výmene oleja a ona začne o problémoch detí v škole. A vy sa zarazíte: „Počkej chvíľu, ako sme sa dostali k tejto téme?“ Teda pochody v jej mozgu kmitajú rýchlo sem a tam. Ale muži majú viac neurónov v mozgu – sčasti preto, lebo máme viac hmoty, a tým aj viac nervových ukončení, ale myslím, že by ste mali niečo vedieť.

Podľa britského časopisu Psychológia pokiaľ u žien pravá časť mozgu komunikuje s ľavou lepšie, muži získavajú v priemere o 5 bodov viac v IQ testoch. Môžete nesúhlasit' s ľuďmi britského časopisu Psychológia, ktorí s tými zisteniami prišli. Samozrejme, ženy majú zvyčajne menšiu svalovú hmotu ako muži. Ďalšie rozdielnosti sú v reakcii na stresovú situáciu: muži majú tendenciu útočiť alebo utekať, kým ženy často hľadajú stratégie na vysporiadanie sa so stresom a majú tendenciu byť úslužné a zblížovať sa. To je dobré vo vzťahoch, keď na výborovom stretnutí niekto povie: „Porozprávajme sa o tom.“ Keď ste však na bojovom poli, nechcete byť úslužní a spriatelit' sa. Chcete útočiť alebo sa stiahnuť. Preto si myslím, že muži sú lepšie prispôsobení na zápasy a súboje.

Jazyk je o prepojení dvoch hemisfér mozgu. Aj tu ženy excelujú. Čo sa týka bolesti, muži a ženy vnímajú bolesť rôznym spôsobom. Muži popierajú bolesť dlhšie než ženy. V priestorovej geometrii majú muži typicky

lepšie schopnosti – sú schopní mentálne zaznamenať a opísať tvary a ich dynamiku, kým ženy v tejto oblasti zaostávajú. Experti v medicíne zistili, že ženy majú hrubšiu paritnú oblasť mozgu, ktorá spomaľuje ich schopnosť mentálne rotovať objekty v mozgu v aspektoch priestorovej geometrie. Teda muži lepšie rozmýšľajú v troch rozmeroch. Samozrejme, toto sú všeobecné zistenia.

Citlivosť na ochorenia. Keďže muž a žena používajú svoje dve mozgové hemisféry rôzne, existuje rozdiel aj v ochoreniach, ktorým sú vystavení. Napríklad muži sú viac náchylní k dyslexii a iným jazykovým problémom, na druhej strane ženy sú citlivejšie na duševné poruchy, ako je depresia, stavy úzkosti a tak ďalej. Teda sú tu dosť veľké rozdiely, čo svedčí o tom, že nie sme celkom rovnakí. Sme rôzne stvorenia v mnohých ohľadoch.

Je potrebné uvedomiť si to, keď pristupujeme k tejto problematike. Tí, ktorí robia kampaň a hovoria, že by nemali byť žiadne rozdiely v úlohách mužov a žien v cirkvi, by mali vedieť, že sme rôzni. Sme rôzne obdarovaní a Boh povedal, že medzi mužmi a ženami by mal byť rozdiel.

Možno si poviete: pastor Doug, a čo Pavlov výrok, že všetci sme jedno v Kristovi. Ja tomu verím. Pavol to povedal v liste Galat'anom 3,28. Tí, ktorí patria do tábora zástancov ordinácie žien do kazateľskej služby radi citujú tento verš, ale chcú udusiť a umlčať Pavla vo všetkom ostatnom, čo hovorí. Musíme si prečítať všetko, čo k tomu napísal. Ale toto používajú veľmi často. A ja tomu plne verím. Galat'anom 3,28: „*Niet Žida ani Gréka; niet sluhu ani slobodného; niet muža ani ženy, lebo vy všetci ste jedno v Kristu Ježišovi.*“ Ekonomicky, etnicky, čo sa týka pohlavia, tieto rozdiely nemajú vplyv na naše spasenie. Viete, pohanskí mnísi si mysleli, že iba muži budú spasení. A že ženy budú spasené len ak sa pridružia k mužom. Ale ku Kristovi majú muž i žena rovnaký prístup, či sluha alebo slobodný, bez ohľadu na pohlavie alebo etnikum, všetci majú rovnaký prístup ku Kristovi – priamo. Už nepotrebuje sprostredkovateľov kňazov. To je to, čo nám tu Pavol hovorí. Teda musíte to dať do súladu s ostatnými Pavlovými výrokmi a pochopíte, čo tým myslel.

Teraz sa ponoríme do tejto problematiky – a mám k tomu veľa textov, ktoré si ukážeme na plátne. Podľa akých kritérií sa rozhodneme, či ženy majú byť vysväcované za kazateľky a staršie zboru? Môžeme povedať, že ženy môžu kázať. Teda môžu kázať? Veľmi efektívne? Moja matka, - ó vďaka za ňu – keby sa raz obrátila, - ona by bola veľmi dobrá rečníčka v tejto oblasti. Môžu ženy učiť? Samozrejme že môžu. Môžu predsedáť vo výbore? Môžu dávať biblické hodiny? Môžu robiť evanjelizáciu? Áno, určite. Môžu byť prorokmi? Áno, môžu byť plné Ducha Božieho. Teda chceme sa pýtať: čo má stúpajúcu popularitu, to je určujúcim argumentom? Alebo, čo hovorí Biblia?

Ja verím, že je ľahšie podložiť túto pravdu, že Boh určil iba mužov, aby boli vysväcovaní do funkcie pastora a staršieho zboru, z novej zmluvy, než dokázať pravdu o sobote. Pritom dokázať sobotu je ľahké. A je ešte ľahšie dokázať túto zásadu. Ja nebudem mať čas podeliť sa s vami o všetky biblické výroky.

Tí, ktorí sa dopracujú k záveru, že v Biblii nie je rozdiel, počnúc od Adama až po Zjavenie, čo sa týka úlohy mužov a žien v cirkvi, museli prejsť mimoriadne silným masírovaním a gymnastikou mozgu, aby unikli jasnej pravde. Pre mňa je to nepochopiteľné.

Ale viete, keď hovoríte ľuďom nejakú lož dostatočne často, uveria všeličomu. A toto je pravda, ktorá bola odstavená na vedľajšiu koľaj a ignorovaná. A úprimne povedané, vysmievajú sa nám aj niektorí naši protestantskí priatelia, ktorí zaujímajú k tejto veci biblickejší prístup a ja som z toho v pomykove. A to je dôvod, prečo sa ma dnes táto otázka dotýka.

Mám priateľov aj v iných cirkvách, mám známych v južnej baptistickej cirkvi, ale aj v iných a títo mi hovoria: „Pastor Doug, vy máte dosť silné argumenty pre sobotu, ale neviem pochopiť, prečo v adventistickej cirkvi teraz vysväcujete ženy za kazateľky?“ A viete, ja musím zvesiť hlavu a povedať: „Ani ja tomu nerozumiem.“

Pozrime sa teraz na niektoré verše. Predovšetkým Boh ustanovil poriadok v rodine. Teraz budem používať hlavne citáty z Novej zmluvy,

pretože poznáte tie argumenty, ktoré ľudia používajú: Stará zmluva je stará tradícia, my by sme sa mali riadiť Novou zmluvou.

Otvorte si teraz so mnou – aby sme pochopili tento „Poriadok v rodine“ – list Kološanom 3, verše 18-20. Bude to aj na obrazovke. Ale budem citovať Russelov preklad, tak si všimnite zaujímavosti v preklade: „*Ženy, podriadujte sa svojim mužom.*“ - Samozrejme, niektorí povedia, že to je zlý preklad! Áno! Tak to ľudia hovoria! Neverili by ste, k akým metódam sa ľudia uchylujú, ako všemožne sa snažia prekrútiť význam tohto jazyka a všelijako prevracať tieto slová, aj v origináli. Hovoria: „To nie je možné, aby Pavol myslel toto!“

„Ženy, podriadujte sa vlastným mužom, ako sa sluší v Pánovi. Vy, muži, milujte svoje ženy a nerozhorčujte sa na ne. Vy, deti, poslúchajte svojich rodičov vo všetkom, lebo to je lúbe Pánovi.“ Teda Pavol v tejto jednoduchej pasáži naráža na Desatoro prikázaní: „*Ženy, podriadujte sa vlastným mužom.*“

Viete, keď prikázanie hovorí: „*Cti svojho otca i svoju matku*“, začína otcom. Vždy je na prvom mieste otec. V hebrejskom myslení bol otec slnkom rodiny a matka mesiacom – ona bola odrazom svetla otca. Otec bol kňazom, vodcom rodiny. Boh cez kňaza komunikoval s rodinou. Boh komunikoval aj prostredníctvom matky, ale ona mala byť len odrazom toho svetla. Z Písma si určite pamätáte, že Jozef mal sen, v ktorom sa mu klaňali Slnko, Mesiac a dvanásť hviezd. Potom jeho otec vysvetľoval tento sen a povedal: Chceš tým povedať, že „*ja, tvoja matka a tvoji bratia sa ti budeme klaňať*“? Podľa toho otec bol slnkom a matka mesiacom. Rozumiete, čo hovorím? Chápete, že tu je určitý poriadok?

Teraz trochu preskočíme inam. Píše sa tu: „*To je lúbe Pánovi.*“ To znamená, že keď sa tým neriadime, nebude to lúbe Pánovi. Je to jednoduchá logika? 1. Korintňanom 11,3: „*Ale chcem, aby ste vedeli, že hlavou každého muža je Kristus – máme s tým nejaký problém? A hlavou ženy je muž.* Mnohí však povedia, že v gréčtine tam musí byť niečo iné. To sú ozaj jasné výroky – *a hlavou Krista je Boh.*“

Viete, z týchto veršov rozumieme nielen to, že existuje akási autorita a poriadok pre rodinu, ale že existuje autorita aj u samého Boha. A ak chceme spochybniť túto pravdu, vlastne tým hovoríme, že my si zaslúžime lepšie vzťahy, alebo iné vzťahy, než sú medzi Otcom, Synom a Duchom. Možno aj pripustíme, že Ježiš sa podrobil autorite Boha Otca, ale nie my tu na Zemi – nech nás o to nežiada. Boh sa prejavuje v troch osobách. Ale v trojici Boha Otca, Syna a Ducha Svätého vidíme poriadok a hierarchiu. K tomu mám veľa veršov – vlastne celú knihu o trojici, v ktorej si ich môžete prečítať. A my pristupujeme k tejto téme úctivo, pretože, keď hovoríme o Bohu, sme na „svätej pôde“.

1. Korintňanom 3,23 hovorí: *„Ale vy ste Kristovi a Kristus je Boží.“* To je veľmi krátky verš pre vás. A teraz sa pozrime do listu Títovi. Teda List Títovi, 2. kap., verše 4 a 5: *Stále hovoríme o poriadku v kresťanskej rodine. „Aby poučovali mladé ženy, aby milovali svojich mužov.“* Teda v Biblii máme príkaz, aby manželia milovali manželky a tu máme príkaz, aby ženy milovali manželov. Mimochodom v Biblii je viac príkazov pre manželov, aby milovali svoje manželky a toto je jediný príkaz, aby manželky milovali svojich manželov, pretože pre ženy je ľahšie milovať svojich mužov. Aspoň ja to tak chápem. *„Aby poučovali mladé ženy, aby milovali svojich mužov, aby milovali svoje deti, aby boli taktné, cudné, opatrujúce domácnosť, dobré, poslušné vlastným mužom, aby Božie slovo nebolo predmetom rúhania sa.“*

Neviem, či si niekto z vás pamätá na staré svadobné prisahy, - ja som ich nepočul a asi ani vy ste ich nepočuli počas mojej pastorskej služby, - ale dajú sa prečítať, spreď 50 rokov. Budúca manželka mala v prisaha povedať, že bude milovať, vážiť si a poslúchať svojho manžela. Tento zvyk mal korene v starej kresťanskej pravde, ktorá platila 19 storočí. Prejdime teraz k listu Efežanom 5,22-25. Ten napísal Pavol – ten istý Pavol, ktorý povedal, že *„všetci sme jedno v Kristovi“*. Ten istý autor. Niektorí možno povedia, že Pavol bol vtedy nejako mimo, a teda túto časť treba brať s rezervou. Alebo povedia, že bol ovplyvnený tradíciami a kultúrou, teda jeho slová nebrali úplne vážne. Ale čo sa potom stane s vašou Bibliou? Ako ju pokrájate, keď z nej budete vyberať a selektovať pasáže a miesta, o ktorých si myslíte, že ich autor bol nevyvážene ovplyvnený kultúrou svojej doby?

Efežanom 5,22-25: „Ženy, podriad'ujte sa vlastným mužom ako Pánovi,“ - len chcem aby ste vedeli, že pred kázňou som si vybavil povolenie od manželky, že to môžem kázať. „Ženy, podriad'ujte sa vlastným mužom ako Pánovi, lebo muž je hlavou ženy, počúvate? muž je hlavou ženy, ako aj Kristus je hlavou cirkvi, a vždy vám vyjde to isté - bez ohľadu na to, aký preklad použijete, muž je hlavou ženy, ako aj Kristus je hlavou cirkvi. A on je Spasiteľom tela. (Kristus je Spasiteľom svojho tela - cirkvi.) Teda ako sa cirkev podriad'uje Kristovi, tak aj ženy nech sa podriad'ujú vlastným mužom vo všetkom.“ Fíha! Nieкто to určite pridal do Biblie. Naozaj je niečo také v novom zákone? Pastor Doug, vysvetli nám, čo to v skutočnosti znamená. Myslím, že to znamená to, čo sme čítali.

Keď strávite príliš veľa času bezmyšlienkovitým čítaním Biblie, čoskoro nebudete hľadať skutočný význam toho, čo sa v nej píše. Ale, ako veľmi Ježiš miluje svoju cirkev? Ako trpezlivo, vlúdne a jemne Ježiš miluje svoju cirkev, tak by mali manželia milovať svoje manželky. A je oveľa ľahšie ženám sa podriaďovať takým manželom. A keď manželia nemilujú svoje ženy tak, ako Ježiš miluje svoju cirkev, ešte neznamená, že manželky by mali vyhodiť Písmo. Pretože, keď vidíte niekde okolo seba niečo zlé a nesprávne, či v cirkvi alebo v spoločnosti, nepoužívajte to na ospravedlnenie vášho podobného správania.

Počul som niektorých ľudí hovoriť: „Nie je nič zlé, ak sa kresťania ozdobujú šperkami... Ved' pozri, aké má tento kresťan puklice na aute.“ Áno, možno sú jeho puklice trochu okázalé. Ale predsa nemôžete použiť toto na ospravedlnenie iného zla. Toto sú všetko naozaj bizarné argumenty: „Ved' to robia aj iní, tak to musí byť v poriadku.“

Máte pravdu, možno sa muži nesprávajú, ako by mali, manželia nemilujú svoje manželky, ako by mali a manželky sa nepodriaďujú svojim manželom tak, ako by podľa Biblie mali. Ale my všetci máme konať tak, ako nám to Boh nariaďuje. Potom by to išlo ľahšie aj v rodinách.

Ale všimnite si: tu je napísané, že Ježiš porovnáva rodinné vzťahy - neprehliadnite to, lebo ja sa sem vrátim. Doteraz sme hovorili o poriadku pre rodinu a teraz prejdime na cirkevné záležitosti, pretože cirkev je v istom zmysle rozšírená rodina. Nemôžeme to brať tak, že Boh dal

jeden poriadok pre rodinu, kde muž je kňazom – vodcom a ak tento muž vojde do zhromaždenia cirkvi, bude tam kňazkou – vodkyňou žena, jeho manželka – tá bude vykonávať túto úlohu. Cirkev je rozšírením rodiny.

Abrahám bol hlavným kňazom vo svojej rodine. Je to pravda? Koľko členov mala jeho rodina? Nuž mal 300 vojakov, presnejšie 318. Pravdepodobne jeho rodina mala asi 1000 členov. To je viac, než majú naše zhromaždenia, že? A on bol patriarchom, kňazom. On sa za nich prihovárал a obetoval obeť. To bola načisto a absolútne 100 %-ne mužská úloha všade v celej Biblii.

Prečo Boh urobil rozdiel v obetiach? Niekedy povedal, že to bude baránok – samec a inokedy koza – samica. Prečo by vôbec špecifikoval pohlavie pre stvorenia, ktoré boli predobrazom, ak by na pohlaví nezáležalo? Určite to má nejaký význam! Prečo sa vymenúva Ježišov rodokmeň aj na Máriinej aj na Jozefovej strane cez mužov? Na to je určite dôvod.

Viete, to bola ale vtedajšia kultúra – vtedy boli patriarchovia – bolo to primitívne. Napokon muži mali viac manželiek a Boh to nepodporoval. Boh nepodporoval ani koncept dominancie mužov. A niektorí poukazujú aj na otrokov, ktorých vtedy mali. A snáď nebudeme podporovať otroctvo. A oni prenású toto poňatie aj do Novej zmluvy s ďalšími nesprávnymi vecami. Ale viete, nikdy nebolo súčasťou Božieho plánu, aby muž mal viac než jednu manželku. Nikdy! Prižmúril však Boh oči pre ich nevedomosti? Zaiste! Bolo azda súčasťou Božieho plánu, aby jeden človek vlastnil druhého človeka, teda otrokárstvo? Nie! Boh ustanovil zákony o tých veciach, aby ochránil ľudí. On prižmúril oči pre ich nevedomosť. A pre tvrdosť ich srdiec urobil isté opatrenia. Ale vzťahy a úlohy v rodine nespádajú do tejto kategórie, pretože tie pochádzajú už z rajskej záhrady. A nato sa odvoláva aj apoštol Pavol, keď uvažuje o týchto pravdách.

Podme teraz k prvému listu Petrovmu, tretej kapitole, veršu 1 a prečítam aj verš 2: „*Podobne aj ženy, buďte poddané svojim mužom, aby ak niektorí neposlúchajú slovo, boli bez slova získaní počínaním (chovaním) žien, keď uvidia vaše cudné správanie doprevádzané bážňou.*“ – preskočím ešte do 5. verša – „*Lebo tak sa kedysi ozdobovali*

aj sväté ženy, ktoré dúfali v Boha, podriaďujúc sa vlastným mužom, ako Sára, ktorá poslúchala Abraháma a nazývala ho pánom.“ Ja osobne nevyžadujem od svojej manželky, aby ma oslovovala „pane“. No Peter to tu spomína nie ako nariadenie, že manželky by mali oslovovať svojich manželov „pane“. A manželia, prosím, nezneužite toto kázanie! To je najhoršie, čo môžete urobiť. Myslíte, že teraz to už máte „v suchu“? Len počkajte!

Peter to používa ako príklad, ako ona rešpektovala svojho manžela. *„Ktoej dcérami ste sa stali.“* Ste dcérami Sary, tej, ktorá oslovovala svojho manžela „pane“! *„Kým činíte to, čo je dobré a nebojíte sa nijakého postrachu. Podobne mužovia, uznanlivo.“* A potom pokračuje ďalej. Všimnite si. Nechcem skončiť tu. *„Vy, mužovia, tak podobne, spolunažívajte s nimi s pochopením.“* – No vtom je naozaj zázrak, ak ich chápeme. Teda, spolunažívajte s nimi s pochopením, preukazujúc im úctu – ako slabším nádobám. Viete, je pre ne oveľa ľahšie sa podrobiť, ak im preukazujeme úctu. Biblia hovorí: cti Hospodina, cti svojho otca i matku. Biblia však tiež hovorí: manželia ctite si svoje manželky! Takže manželia majú chrániť svoje rodiny a ctiť a s láskou opatrovať svoje manželky ako slabšie nádoby. – *„A ako tiež spoludedičkám milosti života.“* V čom sme jedno? Muž i žena, otrok i slobodný, Grék i Žid? Sme spoludediči spasenia. Vidíte, tu nám Peter pomáha vysvetliť, čo Pavol myslel, keď hovoril, že *„sme spoludedičmi požehnaní“*, pretože hneď za tým hovorí, že manželky sa majú podriaďiť svojim manželom.

Dáva vám zmysel to, čo sme doteraz prebrali? V poriadku! Poďme sa teraz pozrieť na cirkev. 1. Timoteova 2. kap. 11-15: *„Žena nech sa učí v tichosti so všetkou poddanosťou. Nedovoľujem však žene vyučovať alebo panovať nad mužom, ale aby sa správala ticho.“* – To je ten istý Pavol, ktorý písal aj Galaťanom: *„Niet muža ani ženy.“* Ten napísal aj toto, je to tá istá osoba. Kam až Pavol zachádza, aby biblicky podoprel túto zásadu? Zachádza do zvykov svojej doby? Zachádza do pohanských tradícií a morálky? Kam ide? Ide do Biblie! Verš 13-15: *„Lebo Adam bol stvorený prvý, až potom Eva. A nie Adam bol zvedený, ale žena bola zvedená a dopustila sa prestúpenia. Bude však spasená rodením detí, ak zotrvá vo viere, láske a v svätosti so sebaovládaním.“* To sme už čítali, ale chcel som vám pripomenúť, že sa tu píše: *„Žena nech sa učí v tichosti*

so všetkou poddanosťou.“ Predtým, než to okomentujem, chcem prečítať ešte ďalšie dva verše, aby sme si vyjasnili, čo znamená „žena nech sa učí v tichosti“ v cirkvi, lebo to sa môže ľahko pochopiť nesprávne, ak nedávame pozor.

Otvorme si 1. list Timoteovi 3. kap., 2. verš. Je to rovnaká kniha, tá istá téma, len iná kapitola: „*Biskup musí byť bez úhony, muž jednej ženy.*“ Čo znamená slovo biskup? Biskup, po grécky „episkopos“, znamená správca, kresťanská služobnosť niekoho, kto je vo vedení zboru, dozorca alebo pastier. Nechajme Bibliu, aby sa vysvetlila sama.

Pozrime sa napríklad do 1. Petrovej 2,25, ale nezavríte ešte 1. Timoteovu 3! Možno by sme to mali dať na plátno. Peter píše v 1. Petrovej 2,25: „*Boli ste ako blúdiace ovce, ale teraz ste navrátení k Pastierovi a Biskupovi – „episkopos“, teda presne to isté slovo, svojich duší.*“ Teda Biskupmi boli pastieri, pastori, teda vodcovia stáda. Je to jasné? A čítali sme, že biskup musí byť mužom jednej ženy. Tu sa hovorí o polygamii, teda nemať viacero manželiek. Pretože v niektorých častiach v Rímskej ríši to niektorí praktizovali. „*Muž jednej ženy, – tu je ten verš – triezvy, rozumný, slušného chovania, pohostinný, schopný vyučovať, nie pijan vína, nie bitkár, nie dychtivý po peniazoch, ale mierny, nehašterivý a nie chamtivý. Ale taký, ktorý dobre spravuje svoj dom a deti má v podriadenosti s celou dôstojnosťou. Lebo ak niekto nevie spravovať svoj vlastný dom, ako sa bude starať o cirkev Božiu?*“

Vidíte, že Pavol tu robí spojenie medzi rodinou – domom a cirkvou. Medzi tým nie je prielom. Naša cirkev je rozšírením našich rodín. To patrí k sebe. Mimochodom, ako sa darí rodine, tak sa darí cirkvi a ako sa darí cirkvi, tak sa darí krajine. Každá vláda je založená na morálke národa. A keď ľudia stratia morálku, krajina stratí svoje smerovanie.

Ešte jeden verš, a potom prejdeme na učenie. Áno, môžete nesúhlasiť, len nebuďte nevlúdni. Ešte jeden verš a budeme hovoriť na tému vyučovania. 1. Korintanom 14,34-35. Pavol tu znovu hovorí: „*Vaše ženy nech mlčia v zboroch, lebo sa im nedovoľuje hovoriť, ale majú byť poddajné, ako aj zákon hovorí.*“

Päť kníh Mojžišových sa nazývalo zákon, teda Pavol sa tu odvoláva na knihu Genesis. Ale čo tým myslí, keď píše, že sa im nedovoľuje hovoriť v zboroch? Znamená to, že nesmú ani položiť otázky? Znamená to, že nemôžu učiť ani iné ženy v cirkvi? Znamená to, že by nemali učiť ani deti? Čo to znamená?

Teraz vám budem citovať z Komentára od Adama Clarkea. Adama Clarke bol ako apoštol Peter, vo Wesleyovom hnutí. Bol to brilantný komentátor. On povedal, že: „Z kontextu je evidentné, že apoštol naráža na kladenie otázok – a ako tomu hovoríme my – diktovanie v zhromaždení. To, proti čomu je apoštol, je spochybňovanie, vyhľadávanie chýb a hádanie sa, spolu s pokusmi uzurpovať autoritu nad mužmi.“

Majte na pamäti, že blízko Korintu bolo mesto zvané Delfy. Počuli ste už o veštiarni v Delfách? Hlavným náboženským vodcom v tamojšej veštiarni bola žena – kňažka. A tá ľuďom diktovala to, čo jej údajne Boh zjavil – boli to nezrozumiteľné slová, ktoré potom nejaká kňažka alebo kňaz prekladal – a nechcem zachádzať do detailov, ako je to spojené s moderným „hovorením jazykmi“.

Ale musíme pochopiť kontext toho, čo Pavol myslí, keď hovorí, že ženám sa nedovoľuje učiť. On vedel, že všetci konvertiti v Korinte prišli z Rímskej ríše. Oni boli ovplyvnení gréckym a rímskym náboženstvom. A vnášali tieto praktiky do cirkvi. A ženy si brali autoritu vyučovať mužov z funkcie pastoriek. A teda v tomto kontexte Pavol vyzýval: „Povedzte im, aby mlčali.“ Oni nemajú čo učiť, teda v pastorskej funkcii. Ako to vieme? Máme v Biblii príklady na to, že Boh hovoril a učil prostredníctvom ženy? Máme v Biblii prorokyne? Môžem vám ich zopár vymenovať: Hulda, Debora, v Novej zmluve Anna, štyri dcéry Filipa evanjelistu z Cézarey, ktoré prorokovali. V podstate, v 1. Korinťanom 11. kapitole, v tej istej knihe, Pavol hovorí, že keď ženy prorokujú, majú mať zakrytú hlavu. Ale nechcem teraz zachádzať k zahalovaniu hlavy, pretože to je ďalšia problematická téma. Chcel som len ilustrovať, že Pavol hovorí o prorokovaní na verejnosti, v cirkvi a o modlení sa, teda je zrejmé, že ženy to robili a on ich za to neodsudzuje.

Dovoľte mi, aby som to teda vyjasnil. Najvyššia autorita – Biblické ustanovenie – pre Boží ľud od Adama až po dnešok je, že muži majú byť kňazmi a vodcami v rodine aj v cirkvi. A majú byť k tomu vysväcovaní. To znamená, že Boh určil tieto pravidlá, nezáleží na tom, aké sú populárne, alebo čo hovorí svet. Podstatné je, čo hovorí Biblia – že muži majú mať autoritu byť duchovnými vodcami svojich rodín. Mnohé rodiny sa rozpadávajú, pretože muži to zanedbávajú. Ženy prevzali funkciu duchovných vodcov a nech ich Boh požehná, ak to robia, aby vyplnili vákuum.

Ale niektorí možno povedia: „Pastor Doug, ja poznám úžasnú ženu kazateľku.“ Aj ja poznám veľa pastoriek – pravdepodobne si vypočujú toto kázanie – mám ich rád, poznáme sa už roky, priateľíme sa, ja ich rešpektujem, ale mám problém s tým, čo hovorí Biblia a čo robí cirkev, a to je rozhodujúci prvok, byť verný Božiemu slovu. Iní zas môžu namietat', pastor Doug, veď ten a ten zbor má na starosti žena – kazateľka a je zrejme, Duch si ju používa. Ako môže tvrdiť, že to nie je od Boha? Ja nechcem povedať, že Boh im nemôže požehnať.

Viete, keby sa (Pane nedopuť) niečo stalo mojej manželke Karen a ja by som musel vychovávať našich chlapcov, musel by som robiť veľa vecí, ktoré teraz robí Karen. Ale poviem vám niečo, čo by som nikdy neurobil: nikdy by som nežiadal od mojich chlapcov, aby ma volali mama.

Pán Boh môže žehnať tisícmi spôsobmi. Veď či Boh nezoslal svoje požehnania aj v časoch, keď Dávid mal veľa manželiek? Nežehnal Boh kráľa Dávida? A tak niektorí môžu povedať: „To je dôkaz, že je v poriadku mať stovky manželiek, pretože Boh požehnal kráľovstvo aj za Šalamúna.“ Môžete mať sedemsto kniežacích žien a tristo vedľajších žien, veď Boh požehnal kráľovstvo aj za Šalamúna. Teda môžete mať 300 žien a 700 konkubín, pretože očividne Boh požehnal kráľovstvo za Šalamúna? Je to v poriadku? Boh požehnáva, lebo je dobrý!

Teda niekedy Boh prehliada našu nevedomosť a požehnáva. Ja to nespochybnujem. Boh tiež vie, že ľudia sú hladní, a tak používa

rozmanité spôsoby, aby ich nakfnil. Ale predsa to nemusí byť vždy jeho ideálny spôsob podľa Písma. Rozumiete načo narážam? Teda ja nebudem popierať všetky tie skúsenosti, čo ľudia zažili alebo dôkazy, ktoré akoby dokazovali, že ženy sú efektívne učiteľky alebo kazateľky. Nás naozaj zaujíma to, čo hovorí Biblia!

Pokračujme ďalej. Akú sú populárne argumenty, ktoré ľudia používajú:

1) Pavol bol zaujatý proti ženám. Jasné, nikdy sme nepočuli o pani Pavlovej, či áno? Pavol sa nikdy neoženil. To preto, že nenávidel ženy, - tak to niektorí tvrdia, keď narazia na tieto verše. „Nemôžete počúvať Pavla, keď hovorí o úlohe žien, pretože čo asi on o tom mohol vedieť, keď nebol ani ženatý.“ Na jednom mieste Pavol hovorí: „*Chcel by som, aby ste boli ako ja – neženatí.*“ A keď to niektorí vytrhnú z kontextu, prídu ku záveru, že Pavol očividne nenávidel ženy. Teda nečítajte, čo napísal. Pavol však napísal polovicu Nového zákona, teda pri takomto prístupe by vám zostal len veľmi tenký Nový zákon.

2) Aké sú ďalšie argumenty, s ktorými ľudia prichádzajú: „Tieto tvrdenia pridali neskôr šovinistickí redaktori.“ A oni zachádzajú ďalej a hovoria: „Ja si vyberiem, ktoré časti Biblie sú podľa mňa dôveryhodné. Lebo pri nejakej konšpirácii tam niekto vložil svoje myšlienky.“ Ale vaša Biblia bude riadne preškrtnaná a preriedená, ak to spravíte. Stratíte poňatie o tom, čo je pravda.

3) Alebo: „Peter, Pavol a Ježiš boli pod tlakom tradície svojej doby.“ To je ďalší argument. Počuli ste to už? Oni však nasledovali ustanovenie platné už od záhrady Eden až po dnešok, to je veľmi jasné.

Nuž ale, nepochybne niektorí z vás môžu povedať: „Pastor Doug, a čo Ellen Whiteová?“ Sme predsa v Cirkvi adventistov a jedna z významných zakladateľov cirkvi adventistov bola Ellen Whiteová. Nebola jediná, myslím že hlavné úlohy zohrali Joseph Bates alebo James White. A Ellen bola prorokyňou a učiteľkou! No som presvedčený, že Ellen Whiteová veľmi silne podporuje všetko, čo tu dnes hovorím. Koľko kníh napísala? Päťdesiat? Asi 5 miliónov slov. Nejak tak. Vyše 70 rokov komunikovala, učila a písala sny, videnia, prorocké posolstvá. Ani raz nepovedala, že

by ženy mali byť vysväcované za kazateľky. Hovorí, ako sa majú modliť. Ale ľudia v zúfalstve vezmú nejaké malé náznaky tu a tam a snažia sa vytvoriť nejaké silné argumenty v týchto veciach.

Napríklad, môžete nájsť miesto, kde Ellen Whiteovej bolo dané kazateľské poverenie, keď jej manžel zomrel, aby mohla zostať na cirkevnej výplatnej listine. A niektorí povedia: „Vidíte, tu sa píše, že Ellen Whiteová bola vysvätená za kazateľku evanjelia.“ Toto je vlastne kópia, Karen to odfotovala. Kde si to vlastne odfotovala, drahá? V Elmshaven. Ale myslím, že je to aj na inom mieste. Ale keď zväčšíme ten certifikát, zistíme, že keď bol vydaný, slovo „vysvätená“ bolo rovnakým perom, rovnakým atramentom preškrtnuté. Pretože oni povedali, toto nie je vysvätenie!

Ja mám radosť zo žien – učiteliek – teším sa, keď sa ženy zapájajú do vyučovania Biblie a evanjelizačnej činnosti. A keby ste prišli sem pred časom, mali sme tu Dženy Loss, biblickú pracovníčku a ja som ju poprosil, aby učila v našej triede. A tak sa mi zdá, že zvykla aj kázať. Áno, kázala tu aj žena. Ale nehovorím o tom. Ony to robia pod dohľadom – autoritou kazateľa. Ony si neuzurpujú túto autoritu.

Viete, ja som zodpovedný ako vedúci kňaz v mojej rodine pre pobožnosti. Ale nemyslíte si, že tú funkciu niekedy nedelegujem manželke. Dost cestujem, a tak poviem: „Drahá musím ísť do práce, vstávam skoro, deti ešte spia, môžeš s nimi mať pobožnosť?“ Ale ona nepreberá moju funkciu. Rozumiete? V tom je rozdiel. My tu nehovoríme proti ženám, ktoré používajú svoje dary. Viete, mal som pokušenie prejsť všetky miesta v Biblii, kde Boh používa ženy. Ale tých spôsobov je naozaj veľa! Samozrejme Boh ich používa mnohokrátmi spôsobmi. Existuje však hranica, kde Boh natiahol deliacu čiaru. Faktom je, že ak už deliaca čiara nie je inde, ak vezmeme do úvahy vyhlásenia, ktoré urobil Pavol o rozdieloch a úlohe žien a mužov v rodine a v cirkvi, prinajmenšom tú čiaru musíme vidieť tu: že ženy by nemali byť vysväcované do služobnosti kazateľa ani staršieho zboru. Starší a kazatelia – sú v podstate rovnaké funkcie.

V Biblii nenájdete žiadny príklad toho, že by ženy slúžili ako apoštolky. Prečo si Ježiš zvolil 12 apoštolov – iba mužov? Či sa iba prispôbil zvykom

svojej doby? Keby si vybral nejaké ženy, narušilo by to jeho dielo? To je nezmysel! Ježiš zomrel, pretože sa nikdy nemohol prispôbiť zvykom. A keď sa Judáš obesil a oni potrebovali na jeho miesto nástupcu, vtedy bola horná dvorana plná mužov a žien, no oni zvolili dvoch mužov, z ktorých bol vybratý nástupca.

Toto by dnes asi neprešlo. Povedalo by sa: aby sme boli politicky korektní, potrebujeme aspoň jedného muža a jednu ženu, aby sme mali z čoho vybrať. Tak? Inak by ste boli odsúdení ako odporca opačného pohlavia za diskrimináciu. V celej Biblii nenájdete iné príklady kňazov než mužov. A ešte niečo: prorokmi môžu byť tak ženy, ako aj muži. Amram a Jochebed mali tri deti, ktoré – nezvyčajne – boli všetky prorokmi. Ako sa volali? Miriam, Áron a Mojžiš v poradí ich narodenia. Mimochodom, koľké z tých deti boli prorokmi? Všetky tri. Koľké z nich boli kňazmi? Iba chlapci.

A možno si pamätáte z Biblie príbeh, keď Miriam a Áron útočili na Mojžiša za to, čo spravil. A Boh sa zastal Mojžiša pred jeho bratom a sestrou. Viete, kto bol potrestaný najprísnejšie? Nie Áron, ale Miriam dostala malomocenstvo. Mojžiš sa za ňu modlil a po uplynutí jedného týždňa bola uzdravená. Ona sa previnila proti jej dvom bratom kňazom. Ona bola pravdepodobne nástrojom. Mimochodom hnevali sa na Mojžiša, lebo si vzal za manželku Etiopku. A Miriam, keďže predtým prorokovala, možno žiarlila, že Mojžiš teraz počúva svoju manželku. Dokážem si to živo predstaviť, ako k tomu mohlo dôjsť. Teda možno Miriam pri argumentácii viedla „v ringu“.

V celej Biblii vidíme rozdiel medzi úlohou mužov a žien. Ale ako sa s tým vysporiadame dnes? Mimochodom, hovoril som o Ellen Whiteovej. Nechcel som vtedy odbiehať. Prečítam vám však od nej jeden výrok. Citujem z 5. zväzku Svedectiev, str. 60: „Prvoradým cieľom našich vysokých škôl má byť, aby umožnili mladým mužom štúdium pre kazateľskú službu, a aby pripravili mladých ľudí oboch pohlaví, aby sa stali pracovníkmi v rôznych oblastiach diela.“ – Tomu sa hovorí presný zásah. Vyjadruje sa úplne jasne. Mladí muži sa majú pripraviť na kazateľskú službu a mladí ľudia oboch pohlaví na činnosť v rôznych oblastiach diela. To zahŕňa všeličo. Jej, ako žene, to bolo úplne jasné. Ona týmto veciam rozumela. Ja si myslím, že to je dosť jednoznačné.

Viete, v Biblii máte dost ďalších príkladov, o ktorých ľudia uvažujú: aký je v tom rozdiel, keď Boh napr. povedal, že kňazi môžu byť iba Leviti, majú byť z kmeňa Árona, z kmeňa Léviho. Nie je to diskriminačné? Je to diskriminácia! Boh urobil tuto diskrimináciu z dôvodu, že si vyvolil synov Áronových za kňazov a Levitov na službu. A odrazu prichádza kráľ Uziáš. A povie si: ved' ja som kráľ. Totiž vo všetkých pohanských kultúrach mohli prinášať obete aj králi. A tak si Uziáš pomyslel: iní králi to môžu robiť a ja ani nemôžem vojsť do Svätyne svätých v chráme. Aj on bol kráľom, dokonca dobrým kráľom. Všetky záznamy o jeho živote svedčia, že Uziáš bol dobrým kráľom. „Ale keď zmocnel, pozdvihlo sa jeho srdce, - to je 2. Par 26,19, keď sa pozdvihlo jeho srdce, až sa i porušil, a dopustil sa hriechu nevernosti proti Hospodinovi, svojmu Bohu, lebo vošiel do chrámu Hospodinovho, aby kadil na oltári na kadenie.“

On si povedal: „Ved' to môžem robiť aj ja.“ Ale povstal proti nemu kňaz a povedal: „Uziáš, nebude ti to na česť.“ Ale on povedal: „Ja si to zaslúžim tak ako vy, som taký dobrý, akí ste vy! Aj ja viem kývať kadidlom tak ako vy. Aký je v tom rozdiel?“ „Taký, že Boh si ťa nevyvolil!“ (Nenáleží ti kadieť Hospodinovi.) Nebolo to pre potomkov Júdu, z ktorého bol Uziáš, ale pre potomkov Léviho a Árona. A on sa s nimi začal hádať, a pravdepodobne mal veľmi dobré, kreatívne a chytré argumenty a rozumné vysvetlenia. A keď bol rozhnevaný a hádal sa s nimi, že sú úzkoprsí a obmedzení, zjavilo sa na jeho čele malomocenstvo. Kňazi ho vyhnali z chrámu a zomrel v malomocenstve. Má Boh právo byť Bohom? Má Boh všetky práva? Teda, keď Boh určí, že veci sa majú robiť istým spôsobom, môžeme mu povedať, že sa mýli? My tomu možno nerozumieme. Ale prvoradé je, aby sme sa podriadili tomu, čo hovorí!

Rimanom 9,20: „Ale ktože si ty, človeče, že odvrávaš Bohu? Či môže dielo povedať tvorcovi: Prečo si ma tak spravil?“

Boh má službu pre každého, ale či dáva každému rovnaké dary? Niektorí sú proroci, niektorí apoštolovia, niektorí učители, niektorí kazatelia. Sú rôzne dary Ducha. Boh má prácu pre každého.

Viete, myslím teraz na jeden výrok z knihy Výchova, str. 57, je to jedna z mojich najobľúbenejších kníh, napísala ju žena. „Svet najviac potrebuje mužov, ktorí sa nedajú kúpiť ani predať, mužov v hĺbke svojej duše rýdzich

čestných.“ Niektorí, keď to čítajú, uvažujú: ona tu hovorí len všeobecne o ľuďoch. Možno sa mýlim, ale myslím, že ona konkrétne zdôrazňuje, že Boh hľadá mužov, pretože je tu vákuum, nedostatok mužov. Viete, predtým než Boh povolal Ellen Whiteovú, oslovil dvoch mužov, ale oni nemali chrbtovú kosť, aby robili to, čo ona. Boh si teda povolal ju. A dôvod, prečo Boh v dobe Debory si vyvolil práve Deboru bol, že nebolo mužov – vodcov.

„Svet najviac potrebuje mužov, potreba znamená vákuum. Je tu nedostatok mužov, ktorí sa nedajú kúpiť ani predatť, mužov v hĺbke svojej duše rýdzich čestných, mužov, ktorí sa neboja nazvať hriech jeho pravým menom, mužov, ktorých svedomie je verné povinnosti ako strelka pólu. Mužov, ktorí by stáli za správnu vecou i keby padli nebesia.“ Duchovne sme všetci kráľovské kňazstvo, duchovne sme všetci povolani k službe Bohu. Technicky však v rodinách a v cirkvi Boh určil, že muži majú byť tými služobníkmi, vodcami, kňazmi v rodine, pastormi a staršími v cirkvi. Ja tomu verím. Neverím, že v posledných 19-tich storočiach histórie cirkvi sme sa mýlili.

Ak si ľudia zamilujú dnešnú populárnu feministickú verziu interpretácie, potom musia naozaj vyhodit' Martina Luthera, Jána Kalvina, Johna Wesleya, Charlesa Spurgeona, Adama Clarkea, Johna Gilla, Matthewa Henryho, a môžete vymenovať všetkých veľkých komentátorov Biblie v histórii, môžete sa vrátiť späť koľko storočí chcete, tak ich musíte všetkých zavrhnúť. Všetci sa mýlili. Ja som ich diela prečítal. Naozaj sa všetci mýlili posledných 1900 rokov? Alebo sa deje niečo zlé v dnešnom svete.

Myslím, že jedna z vecí, ktorá privedie Boží hnev na túto generáciu je to, že muži nie sú mužmi. Sú zastrašovaní, áno, ženy dokonca zastrašujú mužov. Peter vytasil meč, keď prišli zadržať Ježiša a jeho spoločníci ušli, bol ochotný za Ježiša zomrieť! No neskôr, keď si jedno mladé dievča z neho uťahovalo, zaprel Krista.

Eliáš stál na vrchu Karmel a porazil stovky Bálových prorokov! A keď mu neskôr Jezábel poslala list, ušiel, aby si zachránil život. Nevie, čím to je, ale zdá sa, že žijeme v generácii, v ktorej sú muži zastrašovaní.

A ja si myslím, že Boh nás volá, aby sme sa vrátili ku viere raz danej našim otcom. Muži by mali byť vedúcimi kňazmi vo svojich rodinách, mali by sa chopiť svojich úloh a byť duchovnými vodcami, aj v zboroch. Ja verím, že Biblia učí, že iba muži by mali byť vysväcovaní ako kazatelia a starší. A modlím sa, aby sa tento odkaz dostal aj k iným, pretože môj hlas môže byť iba ako tiché čkanie v hurikáne. A neviem, či niekoho osloví. Modlím sa, aby sa tak stalo, pretože počujem množstvo iných argumentov a myslím, že je tu ešte stále dost miesta pre argumenty, ktorým sme verili počas predošlých 1900 rokov.

Mimochodom, napísal som o tom malú knižku, ktorú pošleme každému na požiadanie, nechcem v sobotu predávať – pošleme vám ju zdarma, len aby sa posolstvo šírilo. Jej názov je „Ženy v službe“ a obsahuje verše, ktoré sme spomínali. Tam ich máte po ruke. Na záver vám chcem pripomenúť a zaručene vám môžem garantovať, že každý, kto je tu, je muž alebo žena. A teda toto sa týka každého z nás, že? Boh má službu pre každého z nás. Pretože všetci sme kráľovské kňazstvo v duchovnom zmysle, je to tak? Otázka však je, či sa chceme podriaďovať Hospodínovi a ísť smerom, ktorým chce, aby sme šli a robili to, čo nám hovorí.

Pomodlime sa! Milý náš Nebeský Otče. Pane, dnes sme hovorili o zložitej téme. Je zložitá aj preto, lebo nie je populárna a v tejto problematike sú nezhody aj v našich radoch. A ak som dnes, Pane, niečo vyobrazil v nesprávnom svetle, odpusť. Odpusť, ak v tom bol nejaký sarkazmus alebo viac tepla než svetla. A ja Ťa prosím, aby jednoduchosť pravdy bola zrejma a jasná. Pane, požehnaj každého, kto je tu, daj aby sme boli ochotní podriaďovať sa Tvojmu Slovu. Vieme, že Tvoje Slovo nás môže zachrániť a zmeniť a Kristus je tým Slovom, ktoré nás môže napokon oslobodiť. Prosím Ťa, Pane, o Tvoje požehnanie pre Tvoj ľud dnes. Daj, Pane, aby medzi Tvojím ľudom nastalo oživenie. Pomôž nám, aby sme znova boli ľudom Biblie, aby sme mohli na túto knihu poukázať a povedať: preto robíme to, čo robíme, preto veríme v to, v čo veríme. A buď s tými, ktorí dnes prijali Tvoje pozvanie, naplň ich životné potreby a odpovedz na ich modlitby. Daj im uzdravenie, usmernenie, útechu a pokoj! Požehnaj svoju cirkev, Pane, daj aby sme ti boli verní. Ďakujeme za Tvoju dobrotu, za Tvoju prítomnosť v tento sobotný deň. O to všetko Ťa prosíme v mene Ježiša, amen! ■

Příloha Z ráje do ráje 2/2015